

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a cincea)

6 februarie 2007 *

În cauza T-23/03,

CAS SpA, cu sediul în Verona (Italia), reprezentată de D. Ehle, avocat,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Comunităților Europene, reprezentată de domnul X. Lewis, în calitate de agent, asistat de M. Nuñez Müller, avocat, cu domiciliul ales în Luxemburg,

pârâtă,

având ca obiect o cerere de anulare în parte a Deciziei 2002 (REC 10/01) a Comisiei din 18 octombrie privind o cerere de remitere de drepturi de import,

* Limba de procedură: germana.

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE
(Camera a cincea),

compus din domnul M. Vilaras, președinte, doamnele M. E. Martins Ribeiro și K. Jürimäe, judecători,

grefier: doamna K. Andová, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 15 noiembrie 2005,

pronunță prezenta

Hotărâre

Cadrul juridic

A — Reglementarea privind regimul preferențial

- ¹ Prezenta cauză se încadrează în domeniul Acordului de asociere dintre Comunitatea Economică Europeană (CEE) și Turcia (denumit în continuare „Acordul de asociere”), semnat la Ankara de Turcia, pe de o parte, și de Comunitate, pe de

altă parte (denumite în continuare „părțile contractante”). Acordul de asociere a fost aprobat prin Decizia 64/732/CEE a Consiliului din 23 decembrie 1963 (JO 1964, 217, p. 3685, Ediție specială, 11/vol. 1, p. 10). Acesta a intrat în vigoare la 1 decembrie 1964.

- 2 Acordul de asociere are ca obiect, în termenii articolului 2 din titlul I, referitor la principii, promovarea consolidării continue și echilibrate a relațiilor comerciale și economice între părțile contractante.
- 3 Acesta prevede o fază pregătitoare, care să permită Republicii Turcia, în termenii articolului 3, consolidarea economiei cu ajutorul Comunității, o fază tranzitorie consacrată, potrivit articolului 4, punerii progresive în practică a unei uniuni vamale și apropierii politicilor economice și o fază definitivă care, în termenii articolului 5, este fondată pe uniunea vamală și presupune consolidarea coordonării politicilor economice.
- 4 În termenii articolului 7, părțile contractante adoptă toate măsurile generale și speciale adecvate pentru asigurarea executării obligațiilor ce decurg din Acordul de asociere și se abțin de la toate măsurile susceptibile să pună în pericol realizarea obiectivelor acestuia.
- 5 Articolele 22 și 23, care figurează în titlul III, consacrat dispozițiilor generale și finale, prevăd instituirea unui Consiliu de asociere compus, pe de o parte, din membrii guvernelor statelor membre, ai Consiliului și ai Comisiei și, pe de altă parte, din membrii guvernului turc (denumit în continuare „Consiliu de asociere”), care, hotărând cu unanimitate, dispune de putere de decizie pentru realizarea obiectivelor stabilite de Acordul de asociere. Articolul 25 conferă acestui consiliu, la sesizarea fiecăreia dintre părțile contractante, competența pentru soluționarea oricărui

diferend referitor la aplicarea sau interpretarea Acordului de asociere sau pentru sesizarea Curții în legătură cu acesta.

- 6 Faza definitivă a uniunii vamale a intrat în vigoare la 31 decembrie 1995 [articolul 1 și articolul 65 alineatul (1) din Decizia nr. 1/95 a Consiliului de asociere din 22 decembrie 1995 privind punerea în aplicare a fazei definitive a uniunii vamale (JO 1996, L 35, p. 1), denumită în continuare „Decizia nr. 1/95” sau „decizia de bază”.
- 7 În conformitate cu articolul 11 din Acordul de asociere, regimul de asociere se aplică agriculturii și schimburilor de produse agricole potrivit unor modalități speciale și luând în considerare politica agricolă comună a Comunității.

1. *Reglementarea în vigoare pe durata fazei tranzitorii*

- 8 Prin Decizia nr. 1/80 din 19 septembrie 1980 privind dezvoltarea asocierii, Consiliul de asociere a decis eliminarea drepturilor vamale ce rămăneau aplicabile la importul în Comunitate al produselor originare din Turcia și care nu erau încă admise cu exceptarea de la drepturile vamale în Comunitate.
- 9 În conformitate cu articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul (CEE) nr. 4115/86 al Consiliului din 22 decembrie 1986 privind importul în Comunitate al produselor agricole originare din Turcia (JO L 380, p. 16), produsele enumerate în anexa II la Tratatul CEE, originare din Turcia, cu excepția produselor enumerate în anexa la regulamentul sus-menționat, au fost puse în liberă circulație în Comunitate cu exceptarea de la drepturile vamale. În conformitate cu articolul 2 alineatul (2) din Regulamentul nr. 4115/86, erau considerate produse originare din Turcia produsele

ce îndeplineau condițiile stabilite în Decizia nr. 4/72 a Consiliului de asociere din 29 decembrie 1972 privind definirea „produselor originare” din Turcia pentru aplicarea dispozițiilor anexei nr. 6 capitolul I din Protocolul adițional la Acordul de asociere, anexată la Regulamentul (CEE) nr. 428/73 al Consiliului din 5 februarie 1973 privind aplicarea Deciziilor nr. 5/72 și nr. 4/72 ale Consiliului de asociere (JO L 59, p. 73), modificată prin Decizia nr. 1/75 a Consiliului de asociere din 26 mai 1975, anexată la Regulamentul (CEE) nr. 1431/75 al Consiliului de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 428/73 (JO L 142, p. 1).

- 10 Potrivit articolului 1 din Decizia nr. 4/72, sunt considerate produse originare din Turcia:

„(a) produsele vegetale recoltate în Turcia,

[...]

(f) mărfurile obținute în Turcia prin prelucrarea sau transformarea produselor prevăzute la literele (a)-(e), chiar dacă în procesul de fabricație a acestora au intrat alte produse, cu condiția ca produsele ce nu au fost obținute în Turcia sau în Comunitate să nu fi intrat decât în mod accesoriu în acest proces de fabricație”. [traducere neoficială]

- 11 Regulamentul (CEE) nr. 3719/88 al Comisiei din 16 noiembrie 1988 de stabilire a normelor comune de aplicare a regimului de certificate de import, export și de fixare în avans pentru produsele agricole (JO L 331, p. 1) este aplicabil certificatelor

institute prin regulamentele prevăzute la articolul 1. Articolul 28 alineatul (4) prevede:

„(4) Statele membre comunică de asemenea Comisiei amprentele ștampilelor oficiale și, după caz, ale timbrelor seci utilizate de autoritățile împuternicite. Comisia informează imediat celelalte state membre cu privire la aceasta.” [traducere neoficială]

- ¹² Prin Decizia nr. 5/72 din 29 decembrie 1972 privind metodele de cooperare administrativă pentru aplicarea articolelor 2 și 3 din Protocolul adițional la Acordul de asociere (JO 1973, L 59, p. 74), Consiliul de asociere a adoptat regula conform căreia prezentarea unui titlu justificativ eliberat la cererea unui exportator de către autoritățile vamale ale Republicii Turcia sau ale unui stat membru era necesară pentru obținerea regimului preferențial. Pentru mărfurile transportate direct din Turcia într-un stat membru, este vorba de certificatul de circulație a mărfurilor A. TR.1 (denumit în continuare „certificatul A.TR.1”), al cărui model a fost înlocuit de formularul anexat la Decizia nr. 1/78 a Consiliului de asociere din 18 iulie 1978 de modificare a Deciziei nr. 5/72 (JO L 253, p. 2). La rândul său, acest model a fost modificat, însă nu în mod esențial, prin Decizia nr. 4/95 a Consiliului de asociere din 22 decembrie 1995 de modificare a Deciziei nr. 5/72 (JO 1996, L 35, p. 48).

- ¹³ Articolul 11 din Decizia nr. 5/72 prevede că statele membre și Republica Turcia își acordă reciproc asistență, prin intermediul administrațiilor lor vamale respective, pentru controlul autenticității și regularității certificatelor, „în vederea asigurării unei aplicări corecte a dispozițiilor prezentei decizii” [traducere neoficială].

14 În continuare, articolul 12 din Decizia nr. 5/72 prevede:

„[Republica] Turcia, statele membre și Comunitatea adoptă, fiecare în mod separat, măsurile pentru executarea dispozițiilor acestei decizii.” [traducere neoficială]

15 Conform articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 4115/86, metodele de cooperare administrativă necesare asigurării beneficiului drepturilor vamale reduse pentru produsele prevăzute la articolul 1 erau cele stabilite prin Decizia nr. 5/72, modificată ultima dată prin Decizia nr. 1/78.

2. *Reglementarea în vigoare pe durata fazei definitive*

16 Decizia nr. 1/95 reglementează în mod detaliat punerea în aplicare a fazei definitive a uniunii vamale. Articolul 29 din această decizie prevede:

„Asistența reciprocă în materie vamală între autoritățile administrative ale părților contractante este reglementată de dispozițiile anexei 7, care, în ce privește Comunitatea, reglementează materiile ce sunt de competența Comunității.” [traducere neoficială]

- 17 Articolul 2 alineatul (1) din anexa 7 la Decizia nr. 1/95, privind asistența reciprocă în materie vamală, prevede:

„Părțile contractante își acordă reciproc asistență în domeniile ce intră în competența acestora [...], pentru a garanta că legislația vamală este aplicată în mod corect, în special prin prevenirea și detectarea operațiunilor contrare acestei legislații și prin efectuarea de investigații cu privire la acestea.” [traducere neoficială]

- 18 Articolul 3 alineatul (6) din Decizia nr. 1/95 prevede că metodele de cooperare administrativă sunt stabilite de Comitetul de cooperare vamală.

- 19 Articolul 5 alineatul (2) din Decizia nr. 1/96 a Comitetului de cooperare vamală din 20 mai 1996 privind modalitățile de aplicare a Deciziei nr. 1/95 (JO L 200, p. 14) prevede că validarea documentului necesar pentru a permite libera circulație a mărfurilor avute în vedere determină nașterea unei datorii vamale la import. Conform articolului 6 din această decizie, tratamentul preferențial al produselor agricole importate din Turcia este supus condiției eliberării unui titlu justificativ reprezentat de certificatul A.TR.1. Un model al acestui certificat figurează în anexa I, dar articolul 7 alineatul (1) din decizia sus-menționată prevede că formularele prevăzute prin Decizia nr. 5/72 puteau continua să fie utilizate până la 30 iunie 1997.

- 20 Articolul 15 din Decizia nr. 1/96 prevede următoarele:

„În vederea asigurării aplicării corecte a prezentei decizii, statele membre și [Republica] Turcia își acordă reciproc asistență, prin intermediul administrațiilor lor vamale respective și în cadrul asistenței reciproce prevăzute la articolul 29 și în anexa 7 la decizia de bază, în vederea verificării autenticității și regularității certificatelor.” [traducere neoficială]

21 Articolul 13 alineatul (2) din Decizia nr. 1/96 prevede:

„[...] Rubrica 12 din extras trebuie să menționeze numărul de înregistrare, data, biroul și țara de eliberare a certificatului inițial [...]” [traducere neoficială]

22 Punctul II alineatul (12) din anexa II la Decizia nr. 1/96 prevede că indicațiile referitoare la rubrica 12 a certificatului de circulație A.TR.1 trebuie completate de către autoritatea competentă.

23 În sfârșit, articolul 4 din Decizia nr. 1/96 prevede:

„Fără a aduce atingere dispozițiilor privind libera circulație prevăzute în decizia de bază, Codul Vamal Comunitar și dispozițiile sale de aplicare, aplicabile pe teritoriul vamal al Comunității, și codul vamal turc și dispozițiile sale de aplicare, aplicabile pe teritoriul vamal al [Republicii] Turcia, se aplică schimburilor de mărfuri între cele două părți ale uniunii vamale în condițiile prevăzute în prezenta decizie.” [traducere neoficială]

B — *Reglementarea vamală*

1. *Reglementarea privind remiterea drepturilor vamale*

24 În ce privește posibilitatea remiterii drepturilor de import, articolul 239 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar (JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58, denumit în continuare „CVC”) prevede următoarele:

„Drepturile de import [...] se pot [...] remite în alte situații [...] care rezultă din circumstanțe care nu implică înșelăciune sau neglijență evidentă din partea persoanei interesate. Situațiile în care se poate aplica această dispoziție și procedura de urmat în acest scop sunt definite în conformitate cu procedura comitetului.”

- 25 Articolul 905 din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului de instituire a Codului Vamal Comunitar (JO L 253, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 7. p. 3 denumit în continuare „regulamentul de aplicare a CVC”) prevede, în alineatul (1), următoarele:

„(1) În cazul în care autoritatea vamală de decizie căreia i s-a prezentat o cerere de rambursare sau remitere în conformitate cu articolul 239 alineatul (2) din [CVC] nu poate lua o decizie în temeiul articolului 899, dar cererea este susținută de dovezi ce pot constitui o situație specială rezultând din circumstanțe ce nu au apărut ca urmare a dolului sau a neglijenței manifeste din partea persoanei respective, statul membru de care aparține autoritatea trimite cazul Comisiei pentru soluționare în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 906-909 [...]”

- 26 Articolul 904 litera (c) din regulamentul de aplicare a CVC prevede:

„Nu se procedează la rambursarea sau remiterea drepturilor de import atunci când singurul motiv în sprijinul cererii de rambursare sau remitere este, după caz:

[...]

- (c) prezentarea, în scopul obținerii unui tratament tarifar preferențial în favoarea mărfurilor declarate pentru liberă circulație, a unor documente care ulterior se dovedesc a fi false, falsificate sau nevalabile pentru acordarea acestui tratament tarifar preferențial, chiar dacă ele au fost prezentate de bună-credință.”

27 Articolul 236 din CVC prevede:

„Drepturile de import sau de export se rambursează în măsura în care se stabilește că, în momentul în care au fost plătite, valoarea acestor drepturi nu era datorată legal sau că valoarea lor a fost înscrisă în evidența contabilă contrar dispozițiilor articolului 220 alineatul (2).

Se procedează la remiterea drepturilor de import sau export în măsura în care se stabilește că, la momentul când au fost înscrise în evidența contabilă, valoarea acestor drepturi nu era datorată legal sau că valoarea lor a fost înscrisă în evidența contabilă contrar articolului 220 alineatul (2).

Nu se acordă rambursarea sau remiterea drepturilor dacă faptele care au dus la achitare sau la înscrierea în evidența contabilă a unei sume care nu era legal datorată sunt rezultatul unei acțiuni deliberate de către o persoană interesată.

[...]” [traducere neoficială]

- 28 Articolul 220 alineatul (2) litera (b) din CVC prevede că înscrierea ulterioară în evidența contabilă nu este posibilă în cazul în care valoarea drepturilor legal datorate nu a fost înscrisă în evidența contabilă ca urmare a unei erori din partea autorităților vamale care nu ar fi putut fi detectată în condiții rezonabile de către debitor, acesta acționând la rândul lui cu bună-credință și respectând toate dispozițiile prevăzute de legislația în vigoare în ceea ce privește declarația vamală.

2. *Reglementarea privind regulile de origine*

- 29 Articolul 20 din CVC prevede în special:

„(1) Drepturile legal datorate la apariția unei datorii vamale se bazează pe Tariful Vamal al Comunităților Europene.

(2) Celelalte măsuri prevăzute de dispozițiile comunitare care reglementează domenii specifice referitoare la schimburile cu mărfuri se aplică, după caz, potrivit clasificării tarifare a acelor mărfuri.

(3) Tariful Vamal al Comunităților Europene cuprinde:

[...]

- (d) măsurile tarifare preferențiale cuprinse în acorduri pe care le-a încheiat Comunitatea cu anumite țări sau grupuri de țări și care prevăd acordarea tratamentului tarifar preferențial.”

30 De asemenea, articolul 27 litera (a) din CVC prevede:

„Normele privind originea preferențială stabilesc condițiile de dobândire a originii pe care mărfurile trebuie să le îndeplinească pentru a beneficia de măsurile menționate la articolul 20 alineatul (3) litera (d) sau (e). Aceste norme:

- (a) în cazul mărfurilor incluse în acordurile menționate la articolul 20 alineatul (3) litera (d) se stabilesc prin acordurile respective.”

31 Regulamentul de aplicare a CVC, în redactarea aplicabilă în prezentul litigiu [articolul 93, modificat și numerotat articolul 92 prin Regulamentul (CE) nr. 3254/94 al Comisiei din 19 decembrie 1994 (JO L 346, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 6, p. 233), denumit în continuare „articolul 93 din regulamentul de aplicare a CVC”] prevede:

„(1) Țările beneficiare comunică Comisiei denumirile și adresele autorităților guvernamentale situate pe teritoriul lor care sunt abilitate să elibereze certificate de origine formularul A, împreună cu speciemenle de ștampile pe care le utilizează. Comisia transmite aceste informații autorităților vamale ale statelor membre.

(2) De asemenea, țările beneficiare informează Comisia cu privire la denumirile și adresele autorităților guvernamentale situate pe teritoriul lor care sunt abilitate să elibereze certificatele de autenticitate menționate la articolul 86, împreună cu speciemenele de ștampile pe care le utilizează. Comisia transmite aceste informații autorităților vamale ale statelor membre.

(3) Comisia publică în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* (seria C) data la care noile țări beneficiare în înțelesul articolului 97 au îndeplinit obligațiile stabilite la alineatele (1) și (2).” [traducere neoficială]

C — Reglementarea privind confidențialitatea anumitor documente

- ³² Articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1073/1999 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 mai 1999 privind investigațiile efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) (JO L 136, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 2, p. 129) prevede următoarele:

„Confidențialitatea și protecția datelor

(1) Informațiile obținute în cursul investigațiilor externe, indiferent de forma acestora, sunt protejate de către dispozițiile relevante.”

- ³³ La rândul său, articolul 9 alineatul (2) din același regulament prevede:

„Raportul investigației și măsurile întreprinse în urma investigațiilor

[...]

(2) La redactarea acestor rapoarte se iau în considerare cerințele procedurale prevăzute în legislația națională a statului membru respectiv. Rapoartele redactate pe această bază constituie probă admisibilă în procedurile administrative sau judiciare ale statului membru în care utilizarea acestora se dovedește necesară, în același mod și în aceleași condiții ca și rapoartele administrative redactate de inspectorii administrativi naționali. Acestea sunt supuse aceluiași reguli de apreciere ca și cele aplicabile rapoartelor administrative redactate de către inspectorii administrativi naționali și au aceeași valoare ca și acele rapoarte.”

- 34 Articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2185/96 al Consiliului din 11 noiembrie 1996 privind controalele și inspecțiile la fața locului efectuate de Comisie în scopul protejării intereselor financiare ale Comunităților Europene împotriva fraudei și a altor abateri (JO L 292, p. 2, Ediție specială, 09/vol. 2, p. 24) prevede:

„(1) Informațiile comunicate sau dobândite sub orice formă în temeiul prezentului regulament intră sub incidența secretului profesional și sunt protejate în același fel în care informațiile similare sunt protejate de legislația națională a statului membru care le-a primit, precum și de către dispozițiile corespunzătoare aplicabile instituțiilor comunitare.”

- 35 Articolul 4 din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76) prevede:

„Excepții

(1) Instituțiile resping cererile de acces la un document în cazul în care divulgarea conținutului ar putea aduce atingere protecției:

(a) interesului public, în ceea ce privește:

— siguranța publică;

— apărarea și chestiunile militare;

— relațiile internaționale;

— politica financiară, monetară sau economică a Comunității sau a unui stat membru;

(b) vieții private și integrității individului, în special în conformitate cu legislația comunitară privind protecția datelor personale.

(2) Instituțiile resping cererile de acces la un document în cazul în care divulgarea conținutului ar putea aduce atingere protecției:

— intereselor comerciale ale unei anume persoane fizice sau juridice, inclusiv în ceea ce privește proprietatea intelectuală;

- procedurilor judiciare și consultanței juridice;
- obiectivelor activităților de inspecție, de anchetă și de audit,

cu excepția cazului în care un interes public superior justifică divulgarea conținutului documentului în cauză.”

Situația de fapt

A — *Importurile în litigiu*

³⁶ Reclamanta CAS SpA este o societate de drept italian, filială deținută în proporție de 95,1 % de societatea Steinhäuser GmbH (denumită în continuare „Steinhäuser”), cu sediul în Ravensburg (Germania). Activitatea principală a reclamantei constă în transformarea concentratelor de sucuri de fructe importate, aceasta desfășurând, în paralel, o activitate de import al acestor produse în Italia. Societatea Steinhäuser este cea care întreține în principal relații de afaceri cu furnizorii externi.

³⁷ Între 5 aprilie 1995 și 20 noiembrie 1997, reclamanta a importat și a pus în liberă circulație în Comunitate sucuri concentrate de mere și de pere declarate ca provenind din Turcia. Importul în Comunitate al acestui tip de produs a fost realizat cu ajutorul certificatelor A.TR.1, astfel încât aceste produse au beneficiat de exceptarea de la drepturile vamale prevăzută în Acordul de asociere și în Protocolul adițional.

- 38 În conformitate cu articolul 29 din Decizia nr. 1/95, serviciul vamal din Ravenna (Italia) a efectuat o verificare ulterioară a documentelor privind autenticitatea certificatului A.TR.1 D 141591, prezentat de către reclamantă în cadrul uneia dintre operațiunile de import incluse în perioada dintre 5 aprilie 1995 și 20 noiembrie 1997. În conformitate cu dispozițiile aplicabile în această materie, cererea de verificare a autenticității certificatului sus-menționat a fost adresată autorităților turcești.
- 39 Prin scrisoarea din 15 mai 1998, autoritățile turcești au informat serviciul vamal din Ravenna că din verificarea efectuată rezulta că acest certificat nu era autentic, dat fiind că nu fusese eliberat de autoritățile vamale turcești. Pe de altă parte, acestea au anunțat că ar fi efectuate și alte verificări.
- 40 În consecință, autoritățile italiene au efectuat verificarea ulterioară a unui număr de 103 certificate A.TR.1 prezentate de către reclamantă în cadrul diferitelor operațiuni de import.
- 41 Prin scrisoarea din 10 iulie 1998, Reprezentanța Permanentă a Republicii Turcia la Uniunea Europeană (denumită în continuare „Reprezentanța Permanentă turcă”) a informat Comisia asupra faptului că 22 de certificate A.TR.1 prezentate de către reclamantă, enumerate în anexa la acea scrisoare și care priveau exporturile realizate de către societatea turcă Akman către Italia, erau false (*false*). Comisia a transmis această scrisoare autorităților vamale italiene, prin corespondență, la 20 iulie 1998.
- 42 Între 12 și 15 octombrie 1995 și între 30 noiembrie și 2 decembrie 1998, Unitatea de Coordonare a Luptei Antifraudă a Comisiei [(UCLAF), precursora a OLAF] a întreprins unele verificări în Turcia.

- 43 Prin scrisoarea din 8 martie 1999, Reprezentanța Permanentă turcă a informat serviciul vamal din Ravenna că un număr de 32 de certificate A.TR.1 prezentate de către reclamantă (denumite în continuare „certIFICATELE ÎN LITIGIU”), ce includeau 18 certificate enumerate în anexa la scrisoarea din 10 iulie 1998, nu fuseseră nici întocmite și nici validate de către autoritățile turcești. Certificatele sus-menționate sunt evidențiate în anexa la această scrisoare.
- 44 Autoritățile vamale italiene au considerat că din întreaga corespondență schimbată între acestea, Comisie, UCLAF și autoritățile turcești ar reieși că acestea din urmă considerau că 48 de certificate A.TR.1, inclusiv certificatele în litigiu, privind exporturile către Italia efectuate de către reclamantă prin intermediul societății turcești Akman erau fie false, fie incorecte.
- 45 În speță, cele 32 de certificate în litigiu [aferente drepturilor vamale în valoare totală de 3 296 190 371 LIT (lire italiene), adică 1 702 340,25 euro] erau considerate ca fiind false, dat fiind că nu fuseseră eliberate și nici validate de birourile vamale turcești. În schimb, celelalte 16 certificate (aferente unor drepturi în valoare totală de 1 904 763 758 LIT, adică 983 728,38 euro) erau calificate ca nevalabile, dat fiind că, deși fuseseră eliberate de autoritățile vamale turcești, mărfurile respective nu erau originare din Turcia.
- 46 În măsura în care toate cele 48 de certificate fuseseră calificate fie drept false, fie nevalabile, mărfurile avute în vedere de acestea nu puteau beneficia de tratamentul preferențial acordat importurilor de produse agricole turcești.
- 47 În consecință, administrația vamală italiană a solicitat reclamantei plata drepturilor vamale datorate, în valoare totală de 5 200 954 129 LIT, adică 2 686 068,63 euro.

B — *Procedura penală și administrativă în fața autorităților italiene și comunitare*

- 48 Prin scrisoarea din 28 martie 2000, în temeiul articolului 220 alineatul (2) litera (b) și al articolelor 236 și 239 din CVC, reclamanta a adresat serviciului vamal din Ravenna o cerere de neînscrisere ulterioară în evidența contabilă și de rambursare a drepturilor de import solicitate. În sprijinul cererii sale, reclamanta a invocat buna sa credință, erorile nedetectabile din partea autorităților competente, precum și încălcările obligațiilor imputabile acestora.
- 49 Prin scrisoarea din 15 mai 2000, autoritățile vamale italiene au informat Parchetul din Ravenna cu privire la faptele referitoare la importurile efectuate de către reclamantă cu ajutorul certificatelor falsificate. Luând cunoștință de aceste fapte, Parchetul din Ravenna a declanșat o investigație.
- 50 Prin hotărârea din 20 decembrie 2000, Tribunale civile e penale (Tribunalul Civil și Penal) din Ravenna a închis procedura penală declanșată împotriva administratorului reclamantei, domnul B. Steinhäuser, considerând că faptele imputate acestuia din urmă nu erau dovedite.
- 51 Prin scrisoarea din 30 noiembrie 2001, primită de Comisie la 12 decembrie 2001, Republica Italiană a solicitat Comisiei să decidă dacă este justificat să nu se recurgă la înscrisura ulterioară în evidența contabilă a drepturilor de import solicitate reclamantei în temeiul articolului 220 alineatul (2) litera (b) din CVC sau să se acorde rambursarea acestor drepturi în temeiul articolului 239 din CVC.
- 52 În conformitate cu articolele 871 și 905 din regulamentul de aplicare a CVC, reclamanta a înștiințat că luase cunoștință de dosarul transmis Comisiei de către

autoritățile italiene. În plus, reclamanta și-a exprimat opinia și observațiile, care au fost transmise Comisiei de către autoritățile italiene în anexa la scrisoarea acestora din 30 noiembrie 2001.

- 53 Prin scrisoarea din 3 iunie 2002, Comisia a solicitat anumite informații suplimentare autorităților italiene, care au răspuns prin scrisoarea din 7 iunie 2002.
- 54 Prin scrisoarea din 25 iulie 2002, Comisia a informat reclamanta de intenția sa de a nu da curs favorabil cererii acesteia. Cu toate acestea, înainte de a lua o decizie definitivă, Comisia a invitat reclamanta să îi comunice observațiile sale eventuale și să consulte dosarul pentru a lua cunoștință de documentele neconfidențiale.
- 55 La 6 august 2002, reprezentanții reclamantei au consultat dosarul administrativ la sediul Comisiei. Pe de altă parte, aceștia au semnat o declarație de confirmare a faptului că au avut acces la documentele menționate în anexa acesteia.
- 56 Prin scrisoarea din 15 august 2002, reclamanta a transmis Comisiei observațiile sale. În mod special, aceasta și-a menținut poziția conform căreia autoritățile vamale competente ar fi săvârșit erori active nedetectabile de aceasta, erori pe care le asimilează, de asemenea, unor încălcări ale obligațiilor susceptibile să creeze o situație specială în sensul articolului 239 din CVC.
- 57 La 18 octombrie 2002, Comisia a adoptat Decizia REC 10/01 (denumită în continuare „decizia atacată”), notificată reclamantei la 21 noiembrie 2002.

58 În primul rând, Comisia a concluzionat că era justificată înscrierea în evidența contabilă a drepturilor de import ce făceau obiectul cererii.

59 În al doilea rând, Comisia a concluzionat totuși că este justificată recurgerea la rambursarea drepturilor de import pentru partea de cerere referitoare la cele 16 certificate nevalabile, în măsura în care reclamanta se găsea, în privința acestora, într-o situație specială în sensul articolului 239 din CVC.

60 În schimb, în al treilea rând, în privința celor 32 de certificate în litigiu, Comisia a concluzionat că împrejurările invocate de către reclamantă nu erau de natură să creeze o situație specială în sensul articolului 239 din CVC. În consecință, Comisia a decis, în articolul 2 din decizia atacată, că nu se justifica recurgerea la rambursarea drepturilor de import aferente acestora, în valoare de 1 702 340,25 euro.

61 În sfârșit, prin scrisoarea din 20 iunie 2003, reclamanta a adresat Comisiei o cerere de acces la alte documente din dosar. Comisia a dat curs acestei cereri prin scrisoarea din 10 iulie 2003. Cu toate acestea, reclamanta nu a recurs la o nouă consultare a dosarului.

C — *Certificatul D 437214*

62 Prin scrisoarea din 17 decembrie 2002, reclamanta a adus la cunoștința Comisiei că certificatul A.TR.1 D 437214, inclus între certificatele în litigiu, nu fusese calificat de către autoritățile turcești ca fiind fals, ci doar ca nevalabil. Comisia a transmis această scrisoare către autoritățile vamale italiene la 6 ianuarie 2003.

63 Prin scrisoarea din 24 ianuarie 2003, făcând referire la scrisoarea autorităților turcești din 8 martie 1999, ca și la o scrisoare a UCLAF din 6 mai 1999, autoritățile vamale italiene au arătat că acest certificat era fals.

64 Prin scrisoarea din 4 martie 2003, Comisia a invitat autoritățile vamale italiene să informeze reclamanta cu privire la rezultatul investigației referitoare la certificatul A.TR. D 437214. Prin scrisoarea din 18 martie 2003 adresată reclamantei, administrația vamală italiană a confirmat că acest certificat era fals, deoarece nu fusese întocmit de către autoritățile turcești.

Procedura și concluziile părților

65 Prin cererea introductivă depusă la Grefa Tribunalului la 29 ianuarie 2003, reclamanta a introdus prezenta acțiune.

66 Pe baza raportului judecătorului raportor, s-a decis deschiderea procedurii orale. În cadrul măsurilor de organizare a procedurii, părțile au fost invitate să prezinte anumite documente și să răspundă anumitor întrebări scrise din partea Tribunalului. Părțile au dat curs acestor cereri.

67 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările orale ale Tribunalului au fost ascultate în cadrul ședinței publice din 15 noiembrie 2005.

68 Reclamanta a solicitat Tribunalului:

- anularea articolului 2 din decizia atacată;
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

69 Comisia a solicitat Tribunalului:

- respingerea acțiunii;
- obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

70 Reclamanta invocă trei motive în sprijinul concluziilor sale, întemeiate, în primul rând, pe încălcarea dreptului la apărare, în al doilea rând, pe încălcarea articolului 239 din CVC și, în al treilea rând, pe încălcarea articolului 220 alineatul (2) litera (b) din CVC.

A — Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului la apărare

1. Argumentele părților

71 Reclamanta susține că dreptul său la apărare a fost încălcat în cursul procedurii administrative. Aceasta arată, în esență, că, deși a avut acces la dosarul ce conținea elementele pe baza cărora Comisia și-a întemeiat decizia atacată, cu toate acestea, nu a avut acces la documente de o importanță decisivă pentru aprecierea globală făcută de Comisie asupra situației. În plus, potrivit reclamantei, anumite documente pe care a putut să le consulte s-au dovedit a fi incomplete. În sfârșit, analiza dosarului nu i-ar fi permis să distingă documentele considerate ca fiind confidențiale de cele care nu erau confidențiale și nici să deosebească criteriile utilizate în acest scop.

72 În primul rând, reclamanta susține că nu i-au fost transmise următoarele acte de la dosar: 1) procesele-verbale integrale ale misiunilor UCLAF în Turcia; 2) ansamblul corespondenței schimbate de UCLAF și/sau Comisie cu Reprezentanța Permanentă turcă și cu autoritățile competente din Turcia; 3) ansamblul corespondenței între Comisie și/sau UCLAF și autoritățile vamale naționale, în special autoritățile vamale italiene, și 4) procesele-verbale de ședință ale Comitetului de cooperare vamală privind certificatele A.TR.1 considerate nevalabile sau false în cadrul exporturilor de concentrate de sucuri de fructe și de alte mărfuri originare din Turcia.

73 În replică, reclamanta susține, pe de altă parte, că nu a putut strânge informațiile privind misiunea UCLAF în Turcia în cursul lunii octombrie 1998 la care se referă Comisia în considerentul 32 al deciziei atacate. Potrivit reclamantei, din consultarea dosarului reiese doar că, între 13 și 14 octombrie 1998, a avut loc o întâlnire între UCLAF și Reprezentanța Permanentă turcă, această întâlnire fiind menționată într-o

scrisoare a UCLAF din 21 octombrie 1998. Reclamanta afirmă că nu a luat cunoștință nici de scrisorile adresate de UCLAF către Reprezentanța Permanentă turcă datate 1 și 9 decembrie 1998 și menționate de Comisie în memoriul în apărare.

74 Reclamanta susține că documentele pe care le menționează nu prezintă doar o legătură eventuală ci, dimpotrivă, directă și foarte strânsă cu aspectul dacă certificatele în litigiu sunt într-adevăr false sau doar nevalabile.

75 În al doilea rând, reclamanta contestă teza Comisiei potrivit căreia faptul că reprezentantul său a semnat o declarație prin care se afirmă că luase cunoștință de toate documentele având legătură cu cauza ar confirma că aceasta avusese acces la toate actele de la dosar. În acest sens, reclamanta subliniază că această declarație reprezintă un formular standard și că, fără a lua cunoștință de toate actele de la dosar, partea care recurge la consultare nu poate, în definitiv, să considere îndeplinită obligația de transmitere a actelor. Astfel, reclamanta afirmă că a luat cunoștință de declarația sus-menționată, ce includea lista documentelor REC 10/01 și era anexată memoriului în apărare al Comisiei, doar prin descoperirea acestei anexe.

76 În al treilea rând, reclamanta afirmă că anumite documente la care a avut acces erau incomplete, astfel încât nu a putut avea acces la totalitatea documentelor anexate declarației sus-menționate. În acest temei, reclamanta respinge aserțiunea Comisiei potrivit căreia ar fi putut să consulte toate rapoartele misiunii UCLAF în Turcia, afirmând că ar fi putut să consulte numai documentele referitoare la rapoartele misiunilor din 9 și 23 decembrie 1998, compuse din două sau trei pagini.

77 În al patrulea rând, reclamanta contestă, în replică, argumentul Comisiei potrivit căruia, în orice caz, nu ar fi avut drept de acces la anumite documente, între care rapoartele misiunii UCLAF, întrucât acestea sunt confidențiale. Reclamanta susține

nu numai că aceste rapoarte nu sunt confidențiale, confidențialitatea acestora nefiind, de altfel, demonstrată de Comisie, ci și că rapoarte similare au fost puse la dispoziție pentru consultare în cadrul unor proceduri comparabile efectuate în fața Tribunalului.

78 Absența confidențialității rapoartelor de investigație ar decurge din dispozițiile Regulamentului nr. 1073/1999. Potrivit reclamantei, conform articolului 9 alineatul (2) din acest regulament, rapoartele de investigație reprezintă, în același mod și în aceleași condiții ca rapoartele administrative întocmite de către inspectorii administrativi naționali, probe admisibile în procedurile administrative sau judiciare ale statului membru în care utilizarea acestora se arată a fi necesară, iar aceasta ar trebui să se aplice, *a fortiori*, în mod identic și pentru procedurile derulate în fața instanțelor europene.

79 În sfârșit, reclamanta afirmă că, prin scrisoarea din 20 iunie 2003, a prezentat o nouă cerere de acces la dosar, în conformitate cu articolul 255 CE, după introducerea prezentei acțiuni. Cu toate acestea, ca urmare a răspunsului scris din partea Comisiei din 10 iulie 2003, aceasta nu ar fi consultat dosarul, întrucât Comisia i-ar fi adus la cunoștință că această consultare ar privi numai documente la care reclamanta avusese deja acces, între care în special documentele referitoare la rapoartele misiunii UCLAF.

80 Comisia respinge în esență argumentele reclamantei.

81 În primul rând, aceasta susține că decizia atacată se sprijină exclusiv pe elemente pe care reclamanta a putut să le consulte, ce erau deja incluse în punctul de vedere provizoriu al Comisiei, exprimat prin scrisoarea acesteia din urmă din 25 iulie 2002. În plus, Comisia susține că, la 6 august 2002, reclamanta a avut acces la dosarul ce a servit ca bază pentru adoptarea deciziei atacate și că aceasta a recunoscut în mod

expres, pe calea unei confirmări scrise, că a putut să consulte toate documentele ce prezentau o legătură directă sau indirectă cu dosarul. Comisia afirmă că lista documentelor la care reclamanta a avut acces include rapoartele misiunii UCLAF, corespondența voluminoasă a UCLAF și a diferitelor autorități turcești, precum și schimbul de corespondență între Comisie și/sau UCLAF și autoritățile vamale naționale.

82 În duplică, Comisia contestă afirmația reclamantei potrivit căreia dosarul pe care l-a consultat la 6 august 2002 nu conținea rapoartele misiunii UCLAF, ci doar documente referitoare la rapoartele misiunii. Comisia susține că documentele în discuție constituie în mod efectiv scurte rapoarte originale întocmite de UCLAF, date 9 decembrie 1998 (nr. 8279) și 23 decembrie 1998 (nr. 8673), iar nu simple rezumate.

83 În al doilea rând, Comisia reamintește că nu i se solicită să acorde accesul din proprie inițiativă la toate documentele contextuale ce nu prezintă decât o legătură eventuală cu cazul, ci, dimpotrivă, persoanei interesate îi revine obligația să solicite, după caz, accesul la documente în conformitate cu articolul 255 CE.

84 În speță, documentele pe care reclamanta nu a putut să le consulte ar constitui documente contextuale. Or, Comisia subliniază că noua cerere de consultare a dosarului introdusă de reclamantă la 20 iunie 2003, adică după adoptarea deciziei atacate, și admisă prin corespondența din 10 iulie 2003 nu poate avea efect pe plan juridic. Într-adevăr, nu numai că reclamanta nu ar fi continuat demersurile în urma admiterii acestei cereri, dar, în orice caz, o cerere introdusă după încheierea unei proceduri administrative și în cursul aflării pe rol a unei cauze nu ar putea, *a priori*, să determine o atingere a drepturilor procedurale survenită în cursul procedurii administrative anterioare acestei cereri.

- 85 În al treilea rând, Comisia susține că, în orice caz, documentele avute în vedere nu intră în conținutul dreptului de acces la dosar, în măsura în care sunt confidențiale. Pe această bază, Comisia reamintește că dreptul de acces la dosar nu include accesul la documente confidențiale, precum rapoartele UCLAF sau ale OLAF, corespondența purtată de Comisie cu state terțe și procesele-verbale ale reuniunilor la care au participat state terțe, precum și schimbul de corespondență între Comisie și autoritățile statelor membre.
- 86 Pe de altă parte, Comisia contestă relevanța interpretării articolului 9 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1073/1999 susținută de către reclamantă. Potrivit Comisiei, această dispoziție se referă la raportul final întocmit de UCLAF în conformitate cu articolul 9 alineatul (1) din regulament, în timp ce articolul 8 din regulament privește confidențialitatea și protecția datelor documentelor întocmite de OLAF.

2. *Aprecierea Tribunalului*

- 87 Trebuie reamintit, cu titlu preliminar, că respectarea dreptului de a fi ascultat trebuie să fie garantată în cadrul unei proceduri de remitere a drepturilor de import, având în vedere în special puterea de apreciere de care dispune Comisia atunci când adoptă o decizie în aplicarea clauzei generale de echitate prevăzute la articolul 239 din CVC (hotărârea Tribunalului din 10 mai 2001, Kaufring și alții/Comisia, denumită „Televizoare turcești”, T-186/97, T-187/97, T-190/97-T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97-T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 și T-147/99, Rec., p. II-1337, punctul 152, și hotărârea din 27 februarie 2003, Bonn Fleisch Ex- und Import/Comisia, T-329/00, Rec., p. II-287, punctul 45).
- 88 Cu toate acestea, trebuie arătat, de asemenea, că, în acest domeniu, principiul respectării dreptului la apărare presupune doar ca persoana interesată să poată să își

facă cunoscut în mod util punctul de vedere asupra elementelor de la dosar, între care sunt incluse documentele reținute împotriva sa de Comisie în vederea întemeierii deciziei sale. În consecință, acest principiu nu reclamă acordarea de către Comisie, din proprie inițiativă, a accesului la toate documentele ce au o legătură eventuală cu cazul cu care este sesizată în cadrul unei cereri de remitere. Dacă persoana interesată consideră că asemenea documente sunt utile în vederea demonstrării, în privința sa, a existenței unei situații speciale și/sau a absenței unei neglijențe evidente sau a dolului, este în sarcina sa să solicite accesul la aceste documente în conformitate cu dispozițiile ce au fost adoptate de către instituții în temeiul articolului 255 CE (hotărârea Tribunalului din 11 iulie 2002, Hyper/Comisia, T-205/99, Rec., p. II-3141, punctul 63, și hotărârea Bonn Fleisch Ex- und Import/Comisia, citată anterior, punctul 46).

89 În plus, trebuie reamintit că, în ce privește procedura administrativă în materie de remitere a drepturilor vamale, Tribunalul a precizat cu claritate că numai în urma cererii părții interesate pârâta este obligată să acorde acces la toate documentele administrative neconfidențiale privind decizia atacată. Prin urmare, în absența unei asemenea solicitări, nu există acces automat la documentele de care dispune Comisia (hotărârea Tribunalului din 19 februarie 1998, Eyckeler & Malt/Comisia, T-42/96, Rec., p. II-401, punctul 81, hotărârea din 17 septembrie 1998, Primex Produkte Import-Export și alții/Comisia, T-50/96, Rec., p. II-3773, punctul 64, și hotărârea Bonn Fleisch Ex- und Import/Comisia, citată anterior, punctul 46).

90 În lumina acestor principii trebuie analizat motivul întemeiat pe încălcarea dreptului la apărare.

91 De la bun început trebuie constatat că reclamanta admite în mod explicit în cererea sa că a avut acces la toate documentele reținute de Comisie pentru a-și întemeia decizia. Cu toate acestea, nu ar fi avut acces la documente având o importanță decisivă pentru aprecierea globală pe care Comisia a avut-o asupra situației. În această privință, ea afirmă că documentele ce i-au fost prezentate în cadrul accesului la dosar sunt incomplete. Astfel, reclamanta afirmă că nu a putut consulta în integralitatea lor cele două rapoarte ale misiunii UCLAF din 9 și 23 decembrie 1998, ci doar „rapoarte privind rapoartele misiunii”. În mod identic, aceasta afirmă că nu a

putut să consulte procesul-verbal al misiunii comunitare din luna octombrie 1998, menționată în considerentul 32 al deciziei atacate, nici scrisorile UCLAF din 1 și 9 decembrie 1998 adresate Reprezentanței Permanente turce, menționate de Comisie în memoriul în apărare.

92 În această privință, trebuie să se constate că documentele la care se referă reclamanta nu sunt menționate în mod explicit în decizia atacată. Aceasta nu exclude ca anumite documente să fi putut constitui temeiul deciziei atacate. Cu toate acestea, nu s-ar putea admite că aceeași situație este incidentă și pentru ansamblul corespondenței vaste la care se referă reclamanta. Așadar, acestea constituie, cel puțin în privința unora dintre ele, documente având o simplă legătură cu contextul în care se încadrează cauza.

93 În special, nu s-ar putea admite, și niciun element al deciziei atacate nu lasă să se presupună, că procesele-verbale privind ședințele Comitetului de cooperare vamală privind certificatele A.TR.1 considerate nevalabile sau false în cadrul exportului de concentrate de sucuri de fructe și de alte mărfuri originare din Turcia au contribuit la întemeierea deciziei atacate. Aceeași concluzie se impune în privința unei înștiințări din partea serviciului vamal din Ravenna din 12 iunie 1998, menționată de Comisie în memoriul în apărare, pe care reclamanta susține că nu a avut posibilitatea să o consulte.

94 În orice caz, în situația în care nu au fost transmise documente ce nu au stat la baza deciziei atacate, eventuala lor netransmitere nu este relevantă, dat fiind că asemenea documente nu pot să aibă efect asupra deciziei atacate. În consecință, prezentul motiv, în măsura în care privește netransmiterea unor asemenea documente, trebuie respins ca neîntemeiat.

- 95 În schimb, nu este aceeași situație în privința netransmiterii documentelor reținute de Comisie pentru a-și întemeia decizia atacată.
- 96 În cadrul examinării acestor documente, trebuie reamintit că, în speță, Comisia a informat reclamanta, prin scrisoarea din 25 iulie 2002, asupra analizei sale provizorii potrivit căreia nu erau întrunite condițiile pentru admiterea unei remiteri a drepturilor de import. Așadar, este evident că, prin această scrisoare a Comisiei, reclamantei i-a fost acordată posibilitatea, înaintea adoptării deciziei atacate, să adopte o poziție și să își comunice punctul de vedere asupra elementelor ce justificau, potrivit Comisiei, respingerea cererii de remitere.
- 97 De altfel, reclamanta nu contestă această constatare, dar susține că principiul respectării dreptului la apărare a fost încălcat în măsura în care i s-a refuzat accesul la anumite documente pe baza cărora Comisia și-a întemeiat decizia sau cel puțin în măsura în care aceste documente nu erau complete.
- 98 Cu toate acestea, trebuie constatat că, în urma scrisorii Comisiei din 25 iulie 2002, la 6 august 2002, reprezentantul reclamantei a consultat dosarul privind decizia atacată la sediul Comisiei. În cadrul acestei consultări, acest reprezentant a semnat o declarație scrisă în care confirmă în mod explicit că a avut acces la toate documentele ce aveau o legătură directă și indirectă cu dosarul în litigiu. În plus, la această declarație a fost anexată o listă ce enumera toate documentele la care reprezentantul sus-menționat a avut acces.
- 99 Or, trebuie arătat că această listă menționează rapoartele misiunii UCLAF din 9 și 23 decembrie 1998, având numerele 8279 și, respectiv, 8673. Răspunzând unei întrebări scrise a Tribunalului, Comisia a depus două rapoarte având aceleași numere. În cadrul ședinței, Comisia a informat Tribunalul că aceste rapoarte corespundeau în

mod efectiv scurtelor rapoarte complete, pe de o parte, din 9 decembrie 1998, privind misiunea efectuată între 12 și 15 octombrie 1998 (nr. 8279) și, pe de altă parte, din 23 decembrie 1998, privind misiunea de investigație efectuată între 30 noiembrie și 2 decembrie 1998 (nr. 8673), și că nu fusese întocmit niciun alt raport privind cele două misiuni UCLAF. Tribunalul consideră că echivalența între numerele ce figurează pe prima pagină a raportului și numerele ce fuseseră indicate în lista anexată declarației reprezentantului reclamantei din 6 august 2002 demonstrează că reclamanta, în mod contrar față de ceea ce susține, a avut acces la rapoartele misiunii. În ce privește cererea reclamantei de a avea acces la procesul-verbal al misiunii comunitare din luna octombrie 1998, este suficient să se constate că un asemenea proces-verbal nu există. Într-adevăr, pe de o parte, așa cum Comisia a precizat în cadrul ședinței, raportul nr. 8279 este singurul raport ce a fost întocmit în legătură cu misiunea derulată între 12 și 15 octombrie 1998 și, pe de altă parte, în decizia atacată nu a fost făcută nicio trimitere la un asemenea proces-verbal.

100 Apoi, în privința scrisorilor UCLAF din 1 și 9 decembrie 1998 invocate de către reclamantă, trebuie să se constate, pe de o parte, că lista din 6 august 2002 ce enumeră documentele la care aceasta a avut acces face trimitere la scrisoarea UCLAF nr. 8281 din 9 decembrie 1998 adresată Reprezentanței Permanente turce. În consecință, trebuie constatat că reclamanta a avut acces la acest document. Pe de altă parte, în ce privește scrisoarea din 1 decembrie 1998, Comisia a precizat, în cadrul unei întrebări scrise a Tribunalului, că această scrisoare nu există și că trimiterea făcută în memoriul său în apărare la o scrisoare a UCLAF din 1 decembrie 1998 constituia o eroare. În această privință, trebuie să se constate că această precizare este confirmată de lista din 6 august 2002, care nu menționează, pentru 1 decembrie 1998, decât o scrisoare a Ministerului de Justiție turc adresată UCLAF.

101 Cât privește schimbul de comunicări între Comisie și UCLAF cu autoritățile turcești și cu autoritățile vamale naționale ale statelor membre, este suficient să se arate că niciun element nu permite să se presupună că Comisia și-a întemeiat decizia atacată pe alte documente decât cele ce se găseau în dosarul la care reclamanta a avut acces în cadrul consultării din 6 august 2002.

102 Reclamanta nu a introdus nicio cerere de acces la alte elemente ale dosarului în cursul procedurii administrative. În ce privește cererea de acces introdusă de către reclamantă după adoptarea deciziei atacate și după introducerea prezentei cereri, trebuie să se constate că nu este relevantă pentru aprecierea unei eventuale atingeri a dreptului la apărare al reclamantei în cursul procedurii administrative și nu poate avea efect asupra legalității deciziei menționate. În orice caz, trebuie să se constate că, prin scrisoarea din 10 iulie 2003, Comisia a adus la cunoștința reclamantei că acesteia din urmă i se permitea să consulte documentele în discuție în conformitate cu cererea efectuată în temeiul articolului 255 CE. Or, reclamanta nu a dat curs acestei invitații.

103 În consecință, primul motiv trebuie respins.

B — *Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 239 din CVC*

104 Prezentul motiv se împarte în patru aspecte. Primul aspect privește calificarea incorectă a certificatului de circulație A.TR.1 D 437214. Al doilea și al treilea aspect prezintă neîndepliniri grave ale obligațiilor de către autoritățile turcești și, respectiv, de către Comisie. În sfârșit, al patrulea aspect privește lipsa unei neglijențe evidente din partea reclamantei și aprecierea riscurilor comerciale.

1. *Cu privire la certificatul de circulație A.TR.1 D 437214*

a) Argumentele părților

105 Reclamanta afirmă că, în cadrul părții în litigiu a deciziei atacate, Comisia a săvârșit o eroare prin includerea certificatului A.TR.1 D 437214 între certificatele calificate

ca nefiind autentice. Potrivit reclamantei, din elementele dosarului rezultă că certificatul ar fi trebuit să fie considerat doar nevalabil și, în consecință, drepturile de import în legătură cu acesta ar fi trebuit să fie rambursate. Mai multe elemente ale dosarului ar demonstra că autoritățile turcești nu au calificat certificatul A.TR.1 D 437214 ca lipsit de autenticitate. Reclamanta ar fi semnalat această eroare Comisiei prin scrisoarea din 17 decembrie 2002.

106 În primul rând, reclamanta susține că numai scrisoarea administrației vamale turcești (Prime Minister, Undersecretariate for Customs) din 8 martie 1999, adresată administrației vamale italiene, ar putea să pledeze în favoarea lipsei autenticității certificatului sus-menționat. Cu toate acestea, nu s-ar fi specificat dacă acesta este nevalabil sau lipsit de autenticitate, ci doar s-ar fi afirmat că „nu a fost eliberat și vizat de birou[l] vamal [turc]” (was not issued and endorsed by our customs office).

107 În al doilea rând, reclamanta susține că această scrisoare a fost totuși infirmată de autoritățile turcești, în special prin scrisoarea Reprezentanței Permanente turce din 22 aprilie 1999, în care s-a arătat cu claritate că certificatul în discuție „nu [era] corect și nu [fusesse] eliberat în conformitate cu regulile” ([was] not correct and [was] not issued according to the rules), adică fusesse eliberat în mod greșit.

108 În replică, reclamanta observă că termenii „not correct” arată cu claritate că certificatul în discuție nu era valabil. Adăugarea „not issued according to the rules” nu ar autoriza decât o singură interpretare, respectiv că autoritatea vamală turcă a întocmit și a eliberat acest certificat contravenind regulilor privind originea mărfurilor în Turcia. Această teză ar fi confirmată prin fraza „s-a considerat că aceste documente fuseseră eliberate în cadrul regimului de tranzit” (it has been understood that these documents had been issued for transit trade), utilizată în aceeași scrisoare. Așadar, autoritatea vamală turcă ar fi admis, de asemenea, că a eliberat certificatele de circulație a mărfurilor sub un regim de tranzit, altfel spus pentru concentrate de sucuri de mere ce proveneau din Iran și care nu ar fi fost transformate în cadrul regimului de perfecționare activă în Turcia.

109 În al treilea rând, reclamanta subliniază că scrisoarea din 22 aprilie 1999 a Reprezentanței Permanente turce menționează, alături de certificatul A.TR.1 D 437214, alte două certificate de circulație a mărfurilor, respectiv cele ce aveau referințele C 982920 și C 982938. Reprezentanța Permanentă turcă ar fi considerat că aceste certificate „[nu erau] corecte și nu fuseseră eliberate în conformitate cu regulile” ([were] not correct and were not issued according to the rules), fără a stabili o diferență între acestea. Or, reclamanta ar fi solicitat rambursarea drepturilor de import aferente acestor două certificate. Autoritățile vamale italiene le-ar fi calificat drept nevalabile și acestea ar fi fost incluse în lotul de certificate în legătură cu care decizia atacată acordă rambursarea drepturilor. Așadar, reclamanta afirmă că nu vede niciun motiv pentru care certificatul A.TR.1 D 437214 să facă obiectul, pe plan juridic și în fapt, al unei aprecieri diferite de cea referitoare la certificatele C 982920 și C 982938. În mod contrar celor afirmate de Comisie, scrisoarea din 22 aprilie 1999 nu ar realiza nicio corectare expresă a scrisorii din 8 martie 1999, în măsura în care nu ar face în mod expres trimitere la aceasta, limitându-se să menționeze comunicările anterioare.

110 În al patrulea rând, reclamanta susține că exactitatea tezei sale este confirmată în egală măsură printr-o scrisoare din 10 august 1999 a Reprezentanței Permanente turce. La pagina 3 litera X din această scrisoare, s-ar fi confirmat din nou că certificatele de circulație a mărfurilor menționate în scrisoarea din 22 aprilie 1999, inclusiv certificatul D 437214, au fost eliberate sub regimul de tranzit pentru sucurile de mere ce nu erau originare din Turcia. Mai mult, această scrisoare nu ar arăta că certificatele menționate erau lipsite de autenticitate sau falsificate. Scrisoarea UCLAF către Reprezentanța Permanentă turcă din 9 decembrie 1998 ar conține aceeași apreciere, aceasta calificând certificatul A.TR.1 D 437214 ca „incorect” (not correct).

111 În sfârșit, în replica sa, reclamanta contestă teza Comisiei potrivit căreia scrisoarea administrației vamale italiene din 24 martie 2003 ar confirma lipsa autenticității certificatului în discuție. Potrivit reclamantei, autoritățile italiene nu fac trimitere la aceasta, ci la scrisoarea administrației vamale turcești din 8 martie 1999, fără ca totuși să comenteze scrisoarea, de asemenea anexată, a Reprezentanței Permanente turce din 22 aprilie 1999. În plus, o scrisoare din 18 mai 1999 a Ministerului de Finanțe italian, ce figurează într-o anexă a dosarului, s-ar referi în mod asemănător

la scrisoarea Reprezentanței Permanente turce din 22 aprilie 1999 și la certificatul D 437214, arătând că era vorba de un certificat nevalabil. Autoritățile vamale italiene ar fi adresat chiar o nouă cerere de precizări către administrația vamală turcă cu privire la calificarea certificatului D 437214, fără ca aceasta să fi răspuns până acum.

112 Mai întâi, Comisia subliniază că, în conformitate cu reglementarea aplicabilă în speță în cadrul Acordului de asociere, autoritățile turcești sunt competente să constate dacă certificatele turcești de origine sunt sau nu autentice. Cu acest titlu, Comisia reamintește că Tribunalul s-a pronunțat, în hotărârea sa Bonn Fleisch Ex- und Import/Comisia, citată anterior (punctul 77), în sensul că declarațiile autorităților spaniole referitoare la lipsa de autenticitate a extraselor de certificate de import puteau fi acceptate de Comisie și că nu se impunea nicio investigație suplimentară din partea sa în această privință. Potrivit Comisiei, dacă aceasta poate să aibă încredere în declarațiile autorităților statelor membre privind autenticitatea unor asemenea documente, la fel este cazul, *a fortiori*, și în privința autorităților unui stat terț, ce nu este obligat prin Tratatul CE și care nu este supus competențelor Comisiei în materie.

113 Apoi, Comisia contestă interpretarea reclamantei asupra diverselor scrisori menționate și susține că, în măsura în care certificatul în discuție a fost calificat de autoritățile turcești drept fals, nu i se poate imputa nicio eroare.

114 Într-adevăr, Comisia susține că scrisoarea din 8 martie 1999 a administrației vamale turcești trebuie citită în sensul că certificatul în cauză fusese considerat fals deoarece nu fusese eliberat de autoritățile vamale turcești. Or, potrivit Comisiei, în niciun moment și prin niciun document autoritățile turcești nu au revenit asupra constatării lor din 8 martie 1999, conform căreia certificatul de circulație a mărfurilor în discuție nu fusese eliberat de serviciile acestora.

- 115 În primul rând, Comisia afirmă că, în scrisoarea sa din 22 aprilie 1999, Reprezentanța Permanentă turcă nu a revenit asupra constatării precedente, ce stabilea că certificatul era fals, ci doar a constatat că nu era corect și că nu fusese eliberat în conformitate cu reglementarea aplicabilă.
- 116 În al doilea rând, falsificarea certificatului sus-menționat ar fi fost confirmată de UCLAF prin scrisoarea din 6 mai 1999, precum și de către administrația centrală italiană cu competență vamală, prin scrisoarea din 18 mai 1999, două scrisori la care fac trimitere autoritățile italiene printr-o scrisoare din 24 ianuarie 2003 adresată Comisiei. Reclamanta ar fi fost informată asupra acestor constatări prin scrisoarea din 18 martie 2003.
- 117 În al treilea rând, prin scrisorile din 7 iunie 2002 și 10 septembrie 2003, autoritățile vamale italiene ar fi confirmat, de asemenea, Comisiei că administrația vamală turcă ajunsese la concluzia caracterului fals al certificatului.
- 118 În al patrulea rând, Comisia susține în continuare că, prin scrisoarea din 22 august 2003, adresată administrației vamale italiene, administrația vamală turcă a confirmat încă o dată constatarea sa din 8 martie 1999 și a arătat că respectivul certificat era falsificat. A fost precizat, în plus, că inspectorul administrației vamale turcești competent în materie reexaminase această cauză și ajunsese la concluzia caracterului fals al acestui certificat.
- 119 În sfârșit, Comisia insistă asupra faptului că afirmația reclamantei potrivit căreia administrația vamală turcă a eliberat în egală măsură certificate de circulație a mărfurilor pentru comerțul de tranzit este lipsită de relevanță. Potrivit Comisiei, reclamanta se referă la certificate inexacte de circulație a mărfurilor care nu fac

obiectul prezentei proceduri. Pe de altă parte, certificatele inexacte la care se referă reclamanta nu ar fi fost eliberate de autoritățile turcești pentru comerțul de tranzit, ci, dimpotrivă, ar privi mărfuri ce provin dintr-un comerț de tranzit.

b) Aprecierea Tribunalului

¹²⁰ Conform unei jurisprudențe constante, determinarea originii mărfurilor este întemeiată pe o repartizare a competențelor între autoritățile statului de export și cele ale statului de import, în sensul că originea este determinată de autoritățile statului de export, controlul funcționării acestui regim fiind asigurat grație cooperării între administrațiile respective. Acest sistem se justifică prin faptul că autoritățile statului de export sunt mai bine plasate pentru a verifica în mod direct faptele ce condiționează originea (hotărârea Curții din 14 mai 1996, *Faroe Seafood* și alții, C-153/94 și C-204/94, Rec., p. I-2465, punctul 19).

¹²¹ Mecanismul prevăzut poate funcționa doar dacă administrația vamală a statului de import recunoaște evaluările realizate în mod legal de autoritățile statului de export (hotărârea *Faroe Seafood* și alții, citată anterior, punctul 20). Recunoașterea unor asemenea decizii de către administrațiile vamale ale statelor membre este necesară pentru ca, la rândul său, Comunitatea să poată solicita autorităților celorlalte state cu care a încheiat acorduri în cadrul regimurilor de liber-schimb respectarea deciziilor luate de autoritățile vamale ale statelor membre referitoare la originea produselor exportate de Comunitate către aceste state (hotărârea Curții din 12 iulie 1984, *Les Rapides Savoyards*, 218/83, Rec., p. 3105, punctul 27).

¹²² În speță, în vederea stabilirii dacă, în drept, Comisia a ajuns în mod corect la concluzia că certificatul D 437214 era fals, este necesară analizarea corespondenței dintre aceasta, autoritățile vamale italiene și autoritățile competente turcești. În această privință, trebuie arătat că, în mod esențial, Comisia s-a întemeiat pe

scrisoarea autorităților turcești din 8 martie 1999 adresată serviciilor vamale din Ravenna, în ce privește partea din decizia atacată referitoare la certificatele falsificate.

¹²³ Or, această scrisoare conține în anexă lista celor 32 de certificate considerate de autoritățile turcești ca fiind falsuri, între care certificatul D 437214. În această privință, trebuie să se constate că termenii utilizați de autoritățile turcești în această scrisoare, respectiv „certificatele ce au fost enumerate în anexă nu sunt corecte și nu au fost eliberate și vizate de biroul nostru vamal” (the certificates that have been listed in annex are not correct and were not issued and endorsed by our customs office) arată cu claritate că acestea ajunseseră la concluzia caracterului fals al certificatelor enumerate.

¹²⁴ Cu toate acestea, trebuie să se constate că o comparație între conținutul scrisorii din 8 martie 1998 și conținutul comunicărilor subsecvente ale autorităților turcești evidențiază ambiguități în ce privește calificarea certificatului D 437214. Astfel, scrisoarea Reprezentanței Permanente turce către UCLAF din 22 aprilie 1999, redactată în limba engleză, face trimitere la șase certificate, între care și certificatul în discuție, calificându-le drept „incorecte și neîndeplinind regulile de origine” (not correct and [...] not issued according to the rules). Potrivit aceleiași scrisori, aceste șase certificate ar fi fost eliberate pentru un comerț de tranzit.

¹²⁵ Așadar, se dovedește că diferența între constatările din scrisoarea din 8 martie 1999 și cele din 22 aprilie 1999 rezultă din interpretarea ce se acordă expresiei „not correct [...] and not issued according to the rules”. Chiar dacă formularea „not correct”, reluată în scrisorile UCLAF din 9 decembrie 1998, nu dă un răspuns la problema unei eventuale falsificări, nu este mai puțin adevărat că această expresie ar fi putut fi interpretată ca semnificând că certificatele în discuție nu erau falsificate.

- 126 Având în vedere ambiguitățile evidențiate, caracterul fals sau doar nevalabil al certificatului D 437214 nu putea fi dedus cu certitudine din elementele de care dispunea Comisia înaintea adoptării deciziei atacate. Argumentele Comisiei întemeiate pe conținutul scrisorilor autorităților italiene din 24 ianuarie 2003 și din 7 iunie 2002 nu infirmă în niciun fel această concluzie.
- 127 Mai întâi, scrisoarea din 24 ianuarie 2003 face trimitere la două scrisori, respectiv o scrisoare a UCLAF din 6 mai 1999 și o scrisoare a Direcției Centrale a Vămirilor din Roma din 18 mai 1999. Or, trebuie constatat că aceste două scrisori din urmă se întemeiază pe constatările din scrisoarea autorităților turcești din 22 aprilie 1999. Apoi, în ce privește scrisoarea din 7 iunie 2002, se pare că aceasta se limitează să enumere certificatele considerate ca fiind falsificate, întemeindu-se în special pe scrisoarea autorităților turcești din 8 martie 1999, fără a adăuga la aceasta vreun element nou. Or, reclamanta ar fi semnalat Comisiei, prin scrisoarea din 12 noiembrie 2001, că din scrisoarea Reprezentanței Permanente turce din 22 aprilie 1999 reieșea că certificatul D 437214 trebuia să fie calificat ca fiind incorect, iar nu fals.
- 128 Având în vedere diferențele arătate, din cele de mai sus rezultă că, înainte de adoptarea deciziei atacate, Comisia nu a putut să ajungă în mod valabil la concluzia caracterului fals al certificatului D 437214.
- 129 Cu toate acestea, trebuie arătat că, în urma unei cereri introduse de reclamantă printr-o scrisoare din 17 decembrie 2002, adică după adoptarea actului atacat, Comisia a întrebat din nou autoritățile italiene cu privire la calificarea certificatului în discuție. Acestea au considerat necesar să solicite clarificări suplimentare autorităților turcești. Prin scrisoarea din 22 august 2003, nu numai că autoritățile turcești și-au menținut concluziile din scrisoarea din 8 martie 1999, ci au arătat și că funcționarul lor vamal constatase falsificarea certificatului în cauză, înlăturând astfel toate îndoielile privind caracterul fals al certificatului D 437214.

130 Așadar, trebuie să se constate că numai după confirmarea din această ultimă comunicare elementele dosarului administrativ permiteau Comisiei să afirme cu certitudine că certificatul în discuție era un fals. În consecință, ținând cont de elementele menționate mai sus, Comisia nu putea să refuze în mod valabil rambursarea drepturilor vamale referitoare la mărfurile acoperite prin certificatul D 437214 la momentul adoptării deciziei atacate, ci ar fi trebuit să se limiteze, având în vedere aceste elemente, la suspendarea rambursării menționate.

131 Cu toate acestea, acest motiv, considerat în mod individual, nu este suficient pentru a determina anularea deciziei atacate.

132 Într-adevăr, un reclamant nu are niciun interes legitim să anuleze o decizie pentru un viciu de formă în cazul în care anularea deciziei nu ar putea determina decât adoptarea unei noi decizii, identică pe fond cu decizia anulată [a se vedea hotărârea Tribunalului din 3 decembrie 2003, Audi/OAPI (TDI), T-16/02, Rec., p. II-5167, punctele 97 și 98 și jurisprudența citată]. Or, în speță, din punctul 129 de mai sus rezultă că certificatul D 437214 trebuie calificat ca fiind fals.

133 Prin urmare, trebuie să se considere că reclamantul nu are niciun interes legitim pentru anularea parțială a deciziei atacate, în măsura în care aceasta ar determina adoptarea unei noi decizii identice pe fond. Așadar, acest aspect al celui de al doilea motiv trebuie respins ca inoperant.

2. *Cu privire la neîndeplinirea obligațiilor de către autoritățile turcești*

134 În esență, reclamanta susține că autoritățile turcești au încălcat în mod grav obligațiile ce le revin în temeiul Acordului de asociere și al dispozițiilor sale de completare. Într-adevăr, nu numai că acestea ar fi ascuns adevărul, calificând cele 32 de certificate în litigiu ca fiind false, ci ar fi avut în mod sistematic comportamente nelegale, eliberând certificate de circulație pentru mărfuri ce nu erau originare din Turcia. Potrivit reclamantei, regimul preferențial prevăzut în Acordul de asociere a fost deturnat în vederea exportării în Uniunea Europeană, cu taxe preferențiale, a unor cantități importante de mărfuri originare din țări terțe prin prezentarea ca produse turcești, ca urmare a întocmirii certificatelor de circulație a mărfurilor. Această politică ar fi pusă în evidență prin ritmul foarte ridicat în care exporturile și importurile turcești au crescut între anii 1993 și 1996. În speță, certificatele în litigiu ar constitui documente autentice, fiind înregistrate și eliberate de biroul vamal din Mersin (Turcia).

135 Comisia respinge, în esență, argumentele reclamantei și susține că toată cererea se sprijină pe afirmația conform căreia cele 32 de certificate în litigiu nu constituie falsuri, ci, dimpotrivă, ar fi fost eliberate de autoritățile vamale turcești din Mersin, care ar fi făcut aprecieri neadevărate în privința lor. Cu toate acestea, potrivit Comisiei, reclamanta nu este în măsură să furnizeze nici cea mai mică dovadă în sprijinul acestei teze, respinsă, de altfel, prin declarațiile clare și precise ale autorităților turcești.

a) *Cu privire la speciemenle de ștampile și semnături*

Argumentele părților

136 În primul rând, reclamanta susține că amprente ștampilelor și ale semnăturilor aplicate pe certificatele în litigiu demonstrează în mod plauzibil că au fost eliberate și autentificate de către autoritățile turcești.

137 Potrivit reclamantei, administrația centrală vamală turcă a confirmat că trimisese Comisiei speci­menele amprentelor ștampilelor, ce au fost transmise tuturor autorităților vamale naționale ale Comunității înainte de anul 1995. În sprijinul acestei afirmații, reclama­nta arată că Ministerul de Finanțe italian i-a permis să facă fotocopii după cinci documente, de care Comisia ar fi beneficiat în egală măsură, atestând faptul că autoritățile turcești transmisese­ră autorităților italiene și Comisiei copii de pe speci­menele în discuție.

138 Or, autoritățile vamale italiene, care ar fi dispus, așadar, de copii ale ștampilelor originale, ar fi recurs la comparații între ștampilele și semnăturile aplicate pe certificatele în litigiu și, astfel, le-ar fi acceptat. În plus, copiile certificatelor în litigiu, considerate ca fiind lipsite de autenticitate sau false, nu s-ar fi diferențiat de alte certificate considerate ca fiind conforme. Pe de altă parte, ștampilele utilizate pe certificate sau cel puțin pe copii ar fi, în parte, prost imprimate și puțin lizibile. Or, funcționarii vamali din Mersin ar fi confirmat reclamantei că ștampilele pe care le utilizau erau puțin lizibile.

139 În al doilea rând, reclama­nta afirmă că obligația autorităților turcești de a transmite Comisiei speci­menele de amprente ale ștampilelor și ale semnăturilor utilizate de birourile lor vamale pentru vizarea certificatelor de transport de mărfuri decurge atât din regimul preferențial instituit cu Republica Turcia, cât și din articolul 93 din regulamentul de aplicare a CVC. În mod contrar celor considerate de Comisie, articolul 4 din Decizia nr. 1/96 ar face trimitere la articolul 93 din regulamentul de aplicare a CVC și l-ar adapta, în măsura în care termenii „formula A” reluați în acel loc ar trebui înlocuiți cu termenii „A.TR.1”. Așadar, nu ar fi necesar ca obligația de transmitere a speci­menelor să se înscrie în mod expres în cadrul deciziilor Consiliului de asociere. În mod eronat, Comisia ar pretinde că, în privința regulilor de origine, trimiterea la Acordul de asociere și la dispozițiile relevante ale Consiliului de asociere, realizată prin articolul 27 litera (a) și prin articolul 20 alineatul (3) litera (d) din CVC exclude obligația de a transmite speci­menele menționate.

140 În plus, obligația de transmitere a specimenelor ar fi valabilă nu numai pentru certificatele eliberate în conformitate cu procedura simplificată prevăzută la articolul 12 alineatul (5) din Decizia nr. 1/96, ci ar fi impusă în mod general și ar constitui baza verificării autenticității și regularității certificatelor menționate. Această obligație ar decurge, de asemenea, din articolul 26 din Decizia nr. 1/95, prin aceea că urmărește îmbunătățirea progresivă a regimului preferențial pentru schimburile de produse agricole.

141 În privința argumentului Comisiei potrivit căruia Republica Turcia nu este membră a Comunității și are competența suverană să impună sau nu o asemenea obligație de transmitere, reclamanta arată că există și alte state suverane cu care transmiterea de ștampile și semnături a fost convenită în cadrul cooperării între autorități. Cu titlu de exemplu, reclamanta face trimitere la Acordul euro-mediteraneean încheiat cu statul Israel la 21 iunie 2000 (JO L 147, p. 1).

142 În sfârșit, reclamanta subliniază că, în măsura în care, în cadrul certificatelor ce erau emise în aplicarea Acordului general pentru tarife vamale și comerț (GATT) din 1994, obligația de a transmite Comisiei ștampilele și semnăturile autorității vamale naționale există chiar în interiorul Uniunii Europene, în privința uniunii sale vamale și a pieței agricole unice, *a fortiori*, ar trebui să se procedeze în mod identic, pe baza dispozițiilor citate anterior, și în cadrul relațiilor dintre Comunitate și Republica Turcia.

143 Comisia afirmă, înainte de toate, că autoritățile turcești nu erau ținute să îi comunice speciemenle de ștampile și semnături utilizate de birourile lor vamale. Potrivit Comisiei, articolul 93 din regulamentul de aplicare a CVC nu este aplicabil în speță, în măsura în care, pe de o parte, nu privește formularele APR și certificatele de origine „formula A”, care se referă doar la importul mărfurilor originare din țările în curs de dezvoltare, și, pe de altă parte, articolul 20 din CVC nu îl declară aplicabil, prin analogie, în cadrul Acordului de asociere.

144 Apoi, Comisia susține că articolul 28 alineatul (4) din Regulamentul (CEE) nr. 3719/88 din 16 noiembrie 1988 de stabilire a normelor comune de aplicare a regimului de certificate de import, export și de fixare în avans pentru produsele agricole (JO L 331, p. 1), astfel cum a fost interpretat în hotărârea Bonn Fleisch Ex-und Import/Comisia, citată anterior, nu impune o asemenea obligație de transmitere, deoarece articolul 1 din acest regulament i-ar limita domeniul de aplicare. Într-adevăr, uniunea vamală și/sau Acordul de asociere nu ar fi menționate în acel loc, în timp ce deciziile Consiliului de asociere și/sau regulamentele Comunității care le aprobă nu prevăd că Regulamentul nr. 3719/88 este aplicabil prin analogie în acest context.

145 Pe de altă parte, Comisia consideră că analogia cu Convenția mediteraneeană între Uniunea Europeană și statul Israel nu permite să se ajungă la concluzia că articolul 93 din regulamentul de aplicare a CVC este aplicabil. Într-adevăr, conținutul explicit al Acordului de asociere și al deciziilor Consiliului de asociere s-ar opune unei asemenea concluzii.

146 În plus, Comisia consideră că reclamanta nu recunoaște faptul că, în temeiul regimului prevăzut de Acordul de asociere, verificarea și constatarea eventuală a caracterului neautentic al certificatelor de circulație a mărfurilor A.TR.1 revin autorităților turcești competente, iar nu instituțiilor Comunității. Or, potrivit Comisiei, autoritățile turcești au declarat în mod clar în mai multe rânduri, în special în scrisoarea din 8 martie 1999 menționată mai sus, că cele 32 de certificate în litigiu nu erau autentice, deoarece erau falsificate. În consecință, aprecierile reclamantei referitoare la autenticitatea certificatelor în litigiu ar fi lipsite de relevanță.

147 În sfârșit, în privința afirmațiilor reclamantei potrivit cărora amprentele ștampilelor sunt puțin lizibile sau că acestea sunt învechite, Comisia susține că, în măsura în care reclamanta se referă la copii, aceasta nu semnifică în mod necesar că ștampilele utilizate de autoritățile turcești pe original erau învechite sau ilizibile. Pe de altă parte, vechimea ștampilelor și lizibilitatea amprentei acestora nu ar evidenția în niciun caz că respectivele certificate ar fi fost totuși întocmite de către autoritățile turcești.

Aprecierea Tribunalului

— Observații preliminare

¹⁴⁸ Cu titlu de observație prealabilă, trebuie arătat că din jurisprudența constantă reiese că, în scopul evaluării existenței neîndeplinirii obligațiilor de către autoritățile țărilor terțe și/sau de către Comisie care ar fi susceptibilă să constituie o situație specială în sensul articolului 239 din CVC, trebuie analizată, în fiecare caz de speță, natura reală a obligațiilor în sarcina acestor autorități și, respectiv, a celei a Comisiei, prin reglementarea aplicabilă (hotărârea Hyper/Comisia, citată anterior, punctul 117).

¹⁴⁹ În acest cadru, trebuie reținut că argumentația reclamantei se sprijină în mod esențial pe teza potrivit căreia autoritățile turcești au eliberat în mod efectiv și au vizat certificatele în litigiu. Diferite neîndepliniri ale obligațiilor imputate de către reclamantă autorităților turcești ar constitui indicii ale temeiniciei tezei sale. Astfel, reclamanta susține că situația specială în favoarea sa rezultă din ansamblul împrejurărilor speței, în special cele referitoare la deficiențele pe care le impută autorităților turcești.

— Cu privire la fond

¹⁵⁰ În privința neîndeplinirii obligațiilor referitoare la ștampile și la semnături de către autoritățile turcești, trebuie reținut că argumentele reclamantei întemeiate pe pretinsul caracter original al ștampilelor și al semnăturilor aplicate pe certificatele în litigiu sunt lipsite de relevanță. Într-adevăr, constatarea caracterului original sau fals al documentelor emise de autorități este de competența lor exclusivă, așa cum s-a reamintit la punctele 120 și 121 de mai sus. Or, în speță, autoritățile turcești au ajuns la concluzia caracterului fals al certificatelor în litigiu. Prin urmare, chiar dacă se

admite că ștampilele originale de care dispuneau autoritățile vamale din Mersin erau puțin lizibile, faptul că ștampilele aplicate pe certificatele în litigiu sunt, de asemenea, puțin lizibile este lipsit de relevanță. O concluzie identică se impune și în privința argumentelor reclamantei cu privire la similitudinea între copiile certificatelor în litigiu deținute de aceasta și cele ale certificatelor nefalsificate.

151 În sfârșit, trebuie, de asemenea, să se respingă argumentul reclamantei potrivit căruia faptul că autoritățile vamale italiene au comparat speciile de amprente de care dispuneau cu certificatele în litigiu înainte de a le accepta ar permite să se concluzioneze asupra autenticității acestora. Într-adevăr, din jurisprudența constantă rezultă că un contribuabil nu își poate întemeia încrederea legitimă în privința validității certificatelor pe faptul că acestea au fost acceptate inițial de către autoritățile vamale ale unui stat membru, dat fiind că rolul acestor servicii în cadrul primei acceptări a declarațiilor nu se opune în niciun caz efectuării unor verificări ulterioare (a se vedea hotărârea Faroe Seafood și alții, citată anterior, punctul 93 și jurisprudența citată).

152 În consecință, argumentele reclamantei în această privință nu îi permit să demonstreze existența unor justificări susceptibile să constituie o situație specială, astfel încât trebuie respinse.

b) Cu privire la înregistrarea certificatelor de către autoritățile turcești

Argumentele părților

153 Reclamanta susține că autenticitatea certificatelor în litigiu este confirmată de faptul că au fost înregistrate în mod oficial. În această privință, reclamanta afirmă că biroul vamal din Mersin deține un registru ce conține numerele de înregistrare ale celor 32

de certificate în litigiu. În sprijinul acestei afirmații, reclamanta arată mai departe că reprezentanții săi au văzut aceste registre la vama din Mersin și au solicitat unui funcționar turc să le furnizeze o copie. Acesta, deși inițial ar fi fost dispus să dea curs cererii, mai târziu ar fi refuzat, după ce fusese amenințat.

154 În privința obligației autorităților turcești de a înscrie numerele certificatelor A.TR.1 în registrele vamale, reclamanta respinge argumentul Comisiei potrivit căruia aceasta nu era impusă de nicio decizie a Consiliului de asociere. Potrivit reclamantei, o asemenea înregistrare reprezintă o problemă internă specifică ordinii juridice turcești. Înregistrarea menționată ar fi atât de evidentă încât nu ar reclama nicio decizie din partea Consiliului de asociere.

155 Cu toate acestea, o asistență reciprocă adecvată ar determina nu numai înregistrarea certificatelor A.TR.1, ci și arhivarea acestora în Turcia. În legătură cu aceasta, reclamanta face trimitere la articolul 7 alineatul (2) din anexa 7 la Decizia nr. 1/95, conform căruia cererile de asistență sunt întocmite în conformitate cu legislația părții contractante solicitate. De asemenea, această dispoziție ar obliga autoritățile vamale turcești să înregistreze certificatele pe care le eliberează, cu înscrierea, cel puțin, a datelor care trebuiau să fie menționate în rubrica 12 a A.TR.1. Înregistrarea certificatelor, în absența căreia ar fi imposibil să se furnizeze informații asupra autenticității și regularității acestora, ar constitui baza determinantă a unei cooperări între autoritățile turcești și cele comunitare în ce privește regimurile preferențiale.

156 În plus, potrivit reclamantei, articolul 8 alineatul (1) din Decizia nr. 1/96 prevede că certificatul de circulație a mărfurilor A.TR.1 este vizat de către autoritățile vamale ale statului de export. Punctul II alineatul (12) din anexa II la Decizia nr. 1/96 ar prevedea că rubrica 12 trebuie completată de către autoritatea competentă. În această împrejurare, rubrica 12 a fiecăruia dintre cele 32 de certificate în litigiu ar conține nu numai o șampilă însoțită de o semnătură, ci și un număr de înregistrare special cu o dată precisă, ce trebuie înscrisă într-un registru de către autoritatea vamală competentă.

157 În sfârșit, reclamanta susține că analiza celor 32 de certificate în litigiu arată că acestea corespundeau modelelor legale în vigoare [articolul 10 alineatul (2) al doilea paragraf și anexa 1 la Decizia nr. 1/96]. În speță, ele ar face aluzie, în marginea inferioară stângă, la o imprimerie agreată și ar conține numele, adresa și marca distinctivă a acesteia, precum și un număr de serie ce permite identificarea acestora. În privința argumentului Comisiei potrivit căruia unui falsificator ar fi putut să reproducă în mod cât mai apropiat posibil numerele certificatelor originale, reclamanta afirmă că este vorba de o simplă speculație.

158 Comisia observă, cu titlu preliminar, că nici Acordul de asociere, nici deciziile Consiliului de asociere nu prevedeau ținerea de registre în care să fie înscrise certificatele vamale.

159 În plus, chiar dacă se admite că aceste registre există, s-ar putea imagina că autoritățile vamale turcești eliberaseră reclamantei 32 de certificate A.TR.1 pentru alte loturi decât livrările în litigiu. Așadar, ar fi posibil ca falsificatorii să fi făcut copii de pe 32 de certificate autentice care nu priveau livrările în litigiu făcute reclamantei, în scopul utilizării imediate de către aceasta.

160 În sfârșit, Comisia arată mai departe că afirmația reclamantei potrivit căreia certificatele falsificate corespund modelelor legale este lipsită de relevanță, deoarece acestea sunt de notorietate publică. În privința aserțiunii potrivit căreia certificatele în litigiu conțineau de asemenea numele, adresa, caracteristicile și numărul de serie ale imprimeriei agreate în Turcia, Comisia susține că doar unele dintre cele 32 de certificate în litigiu conțin asemenea mențiuni și că este dificil să se determine cu claritate dacă aceste mențiuni imprimate dau în mod efectiv caracteristicile imprimeriilor sau este vorba doar de specificații fanteziste. În această privință, Comisia observă că, deși se poate presupune că era vorba de specificațiile imprimeriilor agreate, s-ar putea presupune totuși că un număr suficient de mare de certificate autentice provenind de la imprimeriile agreate erau în circulație, ceea ce ar fi permis unui falsificator să procure un exemplar al acestora sau o copie pentru a produce un fals.

Aprecierea Tribunalului

- ¹⁶¹ În ce privește înregistrarea certificatelor de către autoritățile turcești, trebuie arătat că nici Acordul de asociere și nici dispozițiile sale de aplicare nu prevăd în mod explicit ținerea unor astfel de registre. Cu toate acestea, punctul II alineatul (12) din anexa II la Decizia nr. 1/96 prevede înscrierea numărului documentului în rubrica 12 a certificatelor A.TR.1. În plus, articolul 13 din aceeași decizie prevede că, în cazul fracționării certificatelor, rubrica 12 din extras menționează în mod special numărul de înregistrare al certificatului inițial. Așadar, este posibil ca certificatele A.TR.1 să fie înregistrate de către autoritățile ce le eliberează, deși reclamanta nu furnizează niciun element probatoriu susceptibil să demonstreze existența acestor registre.
- ¹⁶² Totodată, trebuie să se constate că, deși s-ar admite ca numerele ce figurează în rubrica 12 a certificatelor în litigiu să fie menționate în registrele birourilor vamale turcești, aceasta nu ar face să se presupună că este vorba de certificate autentice. Într-adevăr, după cum Comisia a observat în mod întemeiat, falsificatorii ar avea tot interesul să utilizeze pentru certificatele falsificate un număr de înregistrare ce corespunde unui certificat corect.
- ¹⁶³ Or, reclamanta nu prezintă niciun element probatoriu care să permită să se stabilească faptul că numerele menționate în aceste registre corespund certificatelor în litigiu. Aceasta se limitează să afirme că reprezentanții săi au constatat că asemenea registre existau și se oferă să recurgă la mărturia acestora.
- ¹⁶⁴ Rezultă că argumentele reclamantei sunt lipsite de relevanță, astfel încât trebuie să fie respinse.

c) Cu privire la participarea autorităților vamale turcești

Argumentele părților

165 Reclamanta susține că ar fi fost imposibil să se obțină un certificat A.TR.1 care să însoțească mărfurile în discuție fără participarea autorităților vamale turcești. Într-adevăr, legislația relevantă ar fi prevenit într-un mod foarte larg riscul unei utilizări abuzive a certificatelor A.TR.1, care nu ar fi doar vizate de către autoritățile statului de export, cu înregistrarea concomitentă, ci ar face și obiectul unui control al mărfurilor aferente, în scopul garantării că acestea sunt reexportate în mod real. Certificatele A.TR.1 ar fi ținute la dispoziția exportatorului din momentul efectuării exportului, iar un certificat poate fi vizat după export numai în mod excepțional [a se vedea articolul 8 alineatul (1) din Decizia nr. 1/96, precum și articolul 4 alineatul (1) din Decizia nr. 5/72]. Aceste dispoziții ar garanta că autoritatea vamală competentă are încă ocazia, în cazul în care certificatul A.TR.1 este pus la dispoziția exportatorului, să verifice dacă acesta corespunde originii mărfurilor.

166 Comisia răspunde că argumentele reclamantei privind participarea autorităților turcești la eliberarea certificatelor în litigiu sunt lipsite de relevanță. Comisia subliniază că nu a fost contestat faptul că reglementarea legală ar trebui să excludă prezentarea certificatelor A.TR.1 pentru produsele ce nu au origine turcească. În această împrejurare, prezentarea certificatelor A.TR.1 pentru exporturile în litigiu nu ar indica existența unei înțelegeri secrete cu autoritățile vamale turcești.

Aprecierea Tribunalului

167 În privința argumentului referitor la participarea autorităților turcești, este suficient să se reamintească faptul că certificatele în litigiu s-au dovedit a fi falsuri. Or,

prezentarea de documente care se dovedesc a fi false nu permite, prin ea însăși, să se ajungă la concluzia existenței unei anume înțelegeri secrete între exportatori și autoritățile vamale ce le eliberează.

168 Acest argument este, așadar, lipsit de orice temei și trebuie, prin urmare, să fie respins.

d) Cu privire la încălcarea regulilor în materia asistenței administrative

Argumentele părților

169 Mai întâi, reclamanta susține că autoritățile vamale turcești sunt supuse unei obligații de asistență administrativă în temeiul dispozițiilor de aplicare a Acordului de asociere. Reclamanta invocă, în această privință, articolul 15 din Decizia nr. 1/96 și articolul 26 din anexa 7 la Decizia nr. 1/95. Referitor la argumentul Comisiei potrivit căruia Deciziile nr. 1/95 și nr. 1/96 nu s-ar aplica decât începând cu 31 decembrie 1995, reclamanta afirmă, pe de o parte, că regimul de asistență administrativă se aplica deja în temeiul deciziilor precedente și, pe de altă parte, că Deciziile nr. 1/95 și nr. 1/96 stabilesc, în această privință, un drept formal ce se aplică în egală măsură și pentru trecut.

170 Or, în speță, autoritățile vamale turcești ar fi încălcat obligația de a aduce o contribuție rapidă și eficientă la investigația privind certificatele de circulație și, în mod specific, obligația acestora de a comunica rapid informații exacte cu privire la autenticitatea certificatelor în litigiu. Aceste încălcări ar permite să se considere ca fiind foarte probabil ca administrația vamală turcă să fi participat la întocmirea lor.

171 Apoi, reclamanta expune principiile pe care autoritățile turcești par a le fi urmat în vederea calificării unui certificat A.TR.1 ca incorect sau fals. Astfel, certificatele referitoare la concentratele de sucuri de fructe originare din țări terțe, transformate în Turcia în cadrul regimului de perfecționare, iar apoi exportate, ar fi fost considerate incorecte deoarece au fost vizate în mod greșit. În schimb, certificatele A.TR.1 eliberate pentru concentratele de fructe ce au fost supuse în Turcia unui regim de comerț de tranzit (Transit-Trade-Regime) ar fi fost considerate ca fiind false. Această distincție ar fi sesizabilă în scrisorile Reprezentanței Permanente turce din 10 iulie 1998 și 1 octombrie 1999 adresate Comisiei și OLAF, ca și în scrisoarea din 12 octombrie 1999 adresată de UCLAF către Guardia di Finanza (instituție însărcinată cu urmărirea infracțiunilor cu caracter financiar). Teza reclamantei ar fi confirmată prin raportul misiunii UCLAF din 21 decembrie 1998, în care se afirmă că exportatorii nu erau în mod exclusiv răspunzători de situație și că se impuneau cercetări aprofundate la biroul din Mersin.

172 În vederea demonstrării lipsei de cooperare a autorităților turcești în cadrul asistenței administrative, reclamanta invocă în primul rând o scrisoare din 9 ianuarie 1998 adresată UCLAF de către Reprezentanța Permanentă turcă, în care autoritățile turcești aduceau la cunoștință că nu era necesar, la acel moment, ca reprezentanții UCLAF să se deplaseze în Turcia. În această privință, reclamanta contestă afirmația Comisiei potrivit căreia această scrisoare nu ar avea legătură cu exportul de concentrate de sucuri.

173 În al doilea rând, reclamanta susține că scrisoarea Reprezentanței Permanente turce din 10 iulie 1998, menționată la punctul 41 de mai sus, nu ar preciza, în conformitate cu indicațiile figurând în rubrica 14 a oricărui certificat A.TR.1, dacă cele 22 de certificate menționate în acel loc nu erau autentice sau erau incorecte, limitându-se să le califice drept „false”, un termen ce ar include două posibilități. În această privință, reclamanta susține că, deși rubrica 14 a fiecărui certificat A.TR.1 este denumită „Cerere de control”, iar rubrica 15 „Rezultatul controlului”, nu au fost prezentate documentele referitoare la răspunsul concret dat cererilor de control al certificatelor în litigiu.

- 174 În al treilea rând, reclamanta subliniază că, la punctul C din scrisoarea din 26 august 1999 adresată poliției vamale din Köln (Germania), Comisia ar fi menționat că OLAF ar solicita autorităților turcești să precizeze, pentru fiecare certificat nevalabil, dacă era vorba de o falsificare sau numai de un certificat incorect. Totodată, reclamanta afirmă că nu are cunoștință dacă a fost efectuată această solicitare.
- 175 În privința afirmațiilor contradictorii ale autorităților turcești, reclamanta susține că certificate având conținut identic au fost considerate, în anumite cazuri, ca fiind corecte, iar în anumite cazuri incorecte și că, în final, certificatele calificate în prealabil ca false au fost calificate ulterior ca incorecte. Lista documentelor adăugată de Comisie în anexa la memoriul în apărare ar arăta că între 1998 și 1999 au fost schimbate 28 de scrisori cu autoritățile turcești, fără ca faptele să fi putut fi stabilite în mod definitiv, și că schimbul de corespondență cu Reprezentanța Permanentă turcă a încetat în 1999, autoritățile turcești refuzând orice continuare a cooperării cu Comisia începând cu anul 2000.
- 176 Cu titlu de exemplu, reclamanta face trimitere la certificatul A.TR.1 D 437214, care ar fi considerat ca fiind fals în scrisoarea din 8 martie 1999, iar apoi incorect.
- 177 În mod identic, între 16 iulie și 27 septembrie 1999, certificatul A.TR.1 D 412662 ar fi fost, în trei comunicări diferite, calificat în mod succesiv de către autoritățile turcești ca incorect, parțial corect și, în sfârșit, autentic (scrisorile din 16 iulie, 19 august și 27 septembrie 1999).
- 178 În plus, certificatul A.TR.1 D 141591 ar fi fost mai întâi considerat ca fiind fals (scrisoarea din 15 mai 1998), iar apoi incorect (scrisoarea din 19 august 1999), în virtutea faptului că mărfurile aferente nu erau de origine turcească. Potrivit reclamantei, certificatul A.TR.1 D 141591 trebuie să fie asociat cu certificatele

A.TR.1 C 982920 și C 982938, care au fost calificate ca incorecte și față de care Comisia a renunțat la recuperarea ulterioară a drepturilor vamale. În privința afirmației Comisiei potrivit căreia serviciul vamal din Ravenna ar fi arătat, prin înștiințarea din 12 iunie 1998, că certificatul A.TR.1 D 141591 era fals, reclamanta răspunde că nu a fost în măsură să consulte acest document în cadrul procedurii de acces la dosar.

179 Caracterul contradictoriu al informațiilor furnizate ar fi fost confirmat de Tribunale civile e penale din Ravenna. În această privință, reclamanta susține că Parchetul din Verona (Italia) a închis, de asemenea, investigația penală în privința sa, concluzionând în special că cererile reiterate de poliție în vederea obținerii unor elemente de probă rămăseseră fără răspuns. Potrivit reclamantei, procurorul competent din Verona ar fi solicitat Guardia di Finanza să îi indice pe baza căror documente, elemente și probe certificatele eliberate de autoritățile turcești fuseseră calificate ca fiind falsuri materiale, fără ca autoritățile italiene să fi putut obține vreun răspuns.

180 În plus, reclamanta consideră că faptul că autoritățile vamale turcești au admis că, între cele 103 certificate ce făceau obiectul verificării, 17 – sau 16, dacă se exclude certificatul A.TR.1 D 437214 – erau incorecte înseamnă că acestea le-au vizat în mod greșit cu intenție și, în concluzie, că este suficient pentru a pune în discuție calitatea verificării certificatelor menționate, precum și exactitatea informațiilor furnizate în cadrul asistenței administrative reciproce.

181 Reclamanta stabilește, în această privință, o paralelă între cauzele ce au stat la baza hotărârii Televizoare turcești, citată anterior, cu care cazul de speță ar prezenta, în mod contrar tezei Comisiei, legături strânse, între care, în mod special, faptul că autoritățile turcești nu declaraseră niciodată că fuseseră înșelate de către terți și împiedicate să stabilească faptele prin declarațiile lor contradictorii.

- 182 În ce privește argumentul Comisiei potrivit căruia reclamanta ar încerca să creeze confuzie prin invocarea declarațiilor autorităților turcești referitoare la certificatele considerate incorecte, ce nu sunt avute în vedere în speță, reclamanta invocă faptul că acest caracter contradictoriu al informațiilor diferitelor autorități turcești referitoare la certificate diferite de certificatele în litigiu este esențial pentru analiza tuturor declarațiilor autorităților turcești, inclusiv cele aferente certificatelor în litigiu.
- 183 În sfârșit, în privința argumentului Comisiei potrivit căruia anumite comunicări din partea autorităților turcești nu ar fi reprezentat decât concluzii intermediare, reclamanta susține că dispozițiile privind asistența reciprocă nu prevăd comunicarea unor asemenea concluzii și nici a rapoartelor provizorii.
- 184 Comisia respinge afirmațiile reclamantei ce urmăresc să demonstreze diverse încălcări ale autorităților turcești privind obligația lor de cooperare și contestă existența unor declarații contradictorii din partea acestora.
- 185 În primul rând, în ce privește obligația de cooperare, Comisia observă mai întâi că Deciziile nr. 1/95 și nr. 1/96, din dispozițiile cărora reclamanta deduce o obligație de cooperare din oficiu a autorităților turcești, nu erau în vigoare decât începând cu faza definitivă a regimului de asociere și nu se aplică certificatelor în litigiu, întocmite pe durata fazei tranzitorii. În această privință, acestea nu ar intra decât în domeniul de aplicare al articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 4115/86 și al articolului 11 din Decizia nr. 5/72, modificată prin Decizia nr. 1/78, deja menționat la punctul 12.
- 186 Apoi, Comisia susține că, în speță, analogia cu hotărârea Televizoare turcești, citată mai sus, nu este relevantă, deoarece prezenta cauză se sprijină în totalitate pe fapte diferite. În această privință, Comisia reamintește că acele cauze în care s-a pronunțat hotărârea respectivă nu aveau în vedere certificate falsificate, ci certificate eliberate

de către autoritățile turcești și care s-au dovedit a fi nevalabile, deoarece nu îndeplineau condițiile legale. În acea hotărâre, Tribunalul ar fi constatat că autoritățile turcești întârziaseră să clarifice situația, deoarece cooperarea lor ar fi evidențiat propriile încălcări ale obligațiilor. În speță, autoritățile turcești nu ar putea dori să ascundă eventualele lor încălcări, deoarece acestea nu au participat la întocmirea certificatelor în litigiu. În plus, Tribunalul nu ar fi afirmat că lipsa cooperării autorităților turcești constituia un indiciu important al participării acestora la acțiuni nelegale, așa cum ar susține reclamanta.

187 Pe de altă parte, în privința argumentului reclamantei conform căruia autoritățile turcești cunoșteau faptul că eliberaseră în mod nejustificat 16 sau 17 certificate A.TR.1, Comisia susține că acesta este lipsit de interes, în măsura în care certificatele amintite nu fac obiectul prezentei proceduri și în care drepturile de import aferente acestora au fost deja rambursate reclamantei, în conformitate cu articolul 239 din CVC. În schimb, faptul că autoritățile turcești au recunoscut că au eliberat intenționat în mod greșit 16 sau 17 certificate ar arăta că acestea au participat la clarificarea faptelor fără a se preocupa de prestigiul lor și ar constitui un indiciu al credibilității declarațiilor lor pe marginea lipsei autenticității certificatelor în litigiu.

188 În plus, în privința argumentului reclamantei potrivit căruia autoritățile turcești au omis să completeze rubricile 14 și 15 din certificatele în litigiu, Comisia susține că aceste rubrici erau prevăzute numai pentru cazurile de verificare a conținutului certificatelor, respectiv originea adevărată a mărfurilor aferente acestora. Întrucât certificatele în litigiu constituiau falsuri, autoritățile turcești nu ar fi avut niciun motiv să le autentifice ulterior completând rubricile 14 și 15.

189 În sfârșit, Comisia contrazice teza reclamantei potrivit căreia declarațiile autorităților turcești conținute în scrisoarea din 9 ianuarie 1998 către UCLAF, ce considerau că nu era necesar ca UCLAF să recurgă la o verificare în Turcia, constituie un indiciu al complicității acestora. Potrivit Comisiei, această comunicare nu se referă la verificarea ulterioară a certificatelor în litigiu, care nu fusese încă întreprinsă la acea

dată. În plus, Comisia observă că, în urma efectuării investigațiilor preliminare *ad hoc*, o misiune de control UCLAF s-a deplasat în Turcia în decembrie 1998, investigațiile permițând, de altfel, în mod rapid să se declare, începând cu 8 martie 1999, că certificatele în litigiu nu erau autentice, deoarece fuseseră falsificate.

190 În al doilea rând, Comisia susține că afirmațiile reclamantei potrivit cărora autoritățile turcești ar fi emis declarații contradictorii sunt, de asemenea, lipsite de relevanță.

191 Mai întâi, Comisia arată că schimbul de scrisori menționat de către reclamantă privește certificatele considerate nevalabile, însă autentice, nefiind în litigiu în speță. Apoi, ar fi vorba de concluzii intermediare comunicate în cadrul primei faze a investigației, care nu puteau fi decât provizorii. Autoritățile turcești nu ar fi revenit niciodată asupra constatării, conținută în scrisoarea din 8 martie 1999, potrivit căreia certificatele în litigiu constituiau falsuri, deoarece nu fuseseră eliberate de acestea.

192 În sfârșit, în ceea ce privește în special afirmațiile reclamantei privind certificatul D 141591, Comisia afirmă că acestea sunt lipsite de relevanță, în măsura în care acesta nu figurează pe lista certificatelor falsificate, astfel cum s-a arătat în scrisoarea autorităților turcești din 8 martie 1999 și, prin urmare, nu face obiectul prezentei proceduri. Cu toate acestea, Comisia reamintește că, prin scrisoarea din 3 iunie 2002, a întrebat în mod expres autoritățile vamale italiene dacă certificatul în discuție era falsificat sau doar inexact în privința conținutului său. Prin scrisoarea din 6 iunie 2002, transmisă Comisiei prin scrisoarea din 7 iunie 2002, serviciul vamal din Ravenna ar fi informat conducerea sa ierarhică, la Bologna și Roma, că certificatul de circulație fusese calificat de către autoritățile turcești drept fals, printr-o

notă din 15 mai 1998. Falsificarea ar fi fost confirmată, de asemenea, de UCLAF, în urma unei misiuni de investigație la Ankara din octombrie 1998. În plus, serviciul vamal din Ravenna ar fi arătat că reclamanta nu formulase acțiune împotriva prelevării ulterioare a drepturilor în urma constatării falsificării și nici nu introdusese o cerere de rambursare, recunoscând astfel în mod clar că certificatul sus-menționat era un fals.

Aprecierea Tribunalului

¹⁹³ Trebuie reamintit că, potrivit legislației relevante aplicabile faptelor din speță, părțile contractante din Acordul de asociere își acordă reciproc asistență în scopul de a garanta că legislația vamală este aplicată în mod corect. Asistența reciprocă urmărește în special să asigure verificarea autenticității și regularității certificatelor de circulație a mărfurilor [în privința fazei tranzitorii a uniunii vamale, a se vedea articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 4115/86 și articolul 11 din Decizia nr. 5/72, astfel cum a fost modificată prin Decizia nr. 1/78; în privința fazei definitive a uniunii vamale, a se vedea articolul 2 din anexa 7 și articolul 29 din Decizia nr. 1/95, precum și articolul 15 din Decizia nr. 1/96).

¹⁹⁴ În primul rând, în ce privește argumentul reclamantei potrivit căruia lipsa unei participări rapide și eficiente din partea autorităților turcești la investigație ar arăta că acestea ar fi participat la întocmirea și la eliberarea certificatelor în litigiu, trebuie să se constate mai întâi că verificarea ulterioară a certificatelor privind importurile efectuate de către reclamantă a fost declanșată prin scrisoarea din 15 mai 1998 a autorităților turcești, adresată serviciului vamal din Ravenna, care arăta că certificatul D 141591 era fals. Ca urmare a acestei detectări, UCLAF a întreprins o primă misiune de investigație în Turcia în cursul perioadei cuprinse între 12 și 15 octombrie 1998, adică la mai puțin de cinci luni după informarea venită din partea autorităților turcești. A doua misiune s-a derulat în perioada cuprinsă între 30 noiembrie și 2 decembrie 1998. În această privință, trebuie să se observe că, potrivit

reclamantei, o scrisoare a autorităților turcești din 9 ianuarie 1998 arătând că o misiune din partea UCLAF nu ar fi necesară ar indica lipsa de cooperare din partea acestora. Or, este evident că, pe de o parte, investigațiile privind certificatele în litigiu au fost declanșate numai după 15 mai 1998 și, pe de altă parte, că misiunile UCLAF au fost întreprinse în termene rezonabile în urma detectării primei falsificări.

195 Pe de altă parte, trebuie să se constate că analizele realizate de către autoritățile turcești priveau un număr foarte mare de certificate – mai multe sute, între care 103 certificate prezentate de reclamantă –, dar că lista certificatelor considerate de acestea ca fiind falsificate a fost totuși transmisă serviciului vamal din Ravenna prin scrisoarea din 8 martie 1999, adică la mai puțin de trei luni de la sfârșitul ultimei misiuni a UCLAF în Turcia.

196 În sfârșit, trebuie evidențiată corespondența enormă schimbată între autoritățile comunitare și autoritățile turcești pe marginea certificatelor în litigiu. În această privință, trebuie arătat că susținerea reclamantei care atesta un refuz al autorităților turcești, în special al Reprezentanței Permanente turce, de a coopera cu Comisia începând cu anul 2000 nu este sprijinită de niciun element de probă. În mod identic, conținutul deciziei Parchetului din Verona care a încheiat investigația deschisă împotriva reclamantei nu îi permite acestuia să își întemeieze nicio concluzie valabilă pentru acest caz. Într-adevăr, în această decizie, procurorul competent se limitează să menționeze dificultățile dovedite în obținerea elementelor de probă, fără să indice totuși responsabilitățile pentru asemenea dificultăți. În consecință, acest argument nu este întemeiat și trebuie să fie respins.

197 În al doilea rând, trebuie arătat că reclamanta susține că autoritățile turcești au împiedicat stabilirea faptelor prin furnizarea unor informații contradictorii asupra controlului regularității și autenticității certificatelor de circulație. În această privință, reclamanta citează trei certificate concrete, respectiv A.TR.1 D 437214, D 141591 și D 412662, care ar fi făcut obiectul unor calificări diferite în comunicările succesive transmise de către autoritățile turcești.

198 Este adevărat, așa cum a notat și Comisia, că numai certificatul A.TR.1 D 437214 face parte dintre certificatele în litigiu, celelalte două nefiind vizate de prezenta procedură. Cu toate acestea, de asemenea, trebuie să se arate că reclamanta se sprijină pe eventuale contradicții privind cele trei certificate în discuție în scopul demonstrării lipsei de rigoare a verificărilor efectuate de către autoritățile turcești având ca obiect toate certificatele de circulație prezentate. Având în vedere că o procedură defectuoasă de verificare a autenticității certificatelor poate constitui o neîndeplinire gravă din partea autorităților turcești a obligațiilor ce le revin în temeiul Acordului de asociere, este necesar să se analizeze relevanța afirmațiilor reclamantei și în privința certificatelor ce nu sunt în litigiu în prezenta speță.

199 În privința certificatului D 141591, trebuie arătat că din comunicările ce fac parte din dosar reiese că, într-o primă etapă, autoritățile turcești l-au considerat ca fiind fals, iar apoi incorect. Constatarea acestei situații ambigue a motivat o cerere de clarificări din partea Comisiei, datată 3 iunie 2002. Or, din răspunsul la această cerere, furnizat de autoritățile italiene prin scrisoarea din 7 iunie 2002, reiese că, ulterior, constatarea falsificării certificatului în discuție a fost confirmată de către autoritățile turcești în scrisoarea din 8 martie 1999, care comunica rezultatele definitive ale investigațiilor efectuate în Turcia. În plus, din această comunicare din 7 iunie 2002 rezultă că, de asemenea, constatarea falsificării certificatului menționat se sprijină pe concluziile misiunii de investigație efectuate de UCLAF în octombrie 1998. Prin urmare, trebuie să se concluzioneze că orice contradicție eventuală ținând de calificarea acestui certificat a putut să fie înlăturată încă din luna octombrie 1998, iar caracterul său neautentic nu mai era pus la îndoială începând cu 8 martie 1999. În sfârșit, trebuie arătat că acest certificat nu făcea parte dintre certificatele în litigiu în speță. Într-adevăr, reclamanta nu a formulat acțiune împotriva prelevării drepturilor ca urmare a constatării falsificării și nici nu a solicitat rambursarea drepturilor percepute, recunoscând implicit caracterul neautentic al certificatului în discuție.

200 În privința certificatului D 412662, trebuie constatat că, prin scrisoarea din 16 iulie 1999, autoritățile turcești l-au considerat incorect în virtutea faptului că mărfurile aferente acestuia nu erau originare din Turcia. Prin urmare, prin scrisoarea din 10 august 1999, autoritățile turcești au informat OLAF că săvârșiseră o eroare și că

respectivul certificat trebuia să fie considerat parțial incorect, în măsura în care numai o parte din mărfurile aferente acestuia nu erau de origine turcă. Această ultimă constatare a fost confirmată printr-o scrisoare din 19 august 1999 adresată serviciului vamal din Ravenna. Din cele trei comunicări citate anterior rezultă că autoritățile turcești nu s-au contrazis în cadrul cooperării administrative cu autoritățile comunitare, ci doar au completat și modificat parțial comunicarea inițială din 16 iulie 1999.

201 Într-adevăr, contradicția identificată de către reclamantă rezultă din conținutul unei comunicări ulterioare, din 27 septembrie 1999, adresată societății-mamă a acesteia, Steinhauser, în care autoritățile turcești au arătat că certificatul D 411262 este corect. În această privință, trebuie arătat mai întâi că această scrisoare nu a fost transmisă în cadrul cooperării între administrațiile vamale și nu conține, așadar, niciun rezultat oficial al procedurii de control al certificatelor de circulație a mărfurilor. În plus, este posibil ca autoritățile vamale turcești să nu se fi arătat foarte atente în raporturile cu reclamanta și să fi omis astfel să o informeze că certificatul în discuție era doar parțial corect. Prin urmare, trebuie să se concluzioneze că reclamanta nu poate deduce din aceste împrejurări nicio consecință valabilă în speță. Această concluzie nu este infirmată de faptul că, prin hotărârea sa din 20 decembrie 2000, Tribunalele civile e penale din Ravenna a făcut trimitere la eroarea săvârșită de autoritățile turcești în calificarea inițială a acestui certificat.

202 În privința certificatului D 437214, din considerentele expuse la punctul 120 și următoarele de mai sus rezultă că autoritățile turcești par, la un moment dat, să fi revenit asupra constatării inițiale potrivit căreia acest certificat era fals. Totuși, trebuie observat că o atare contradicție nu este evidentă, din cauza lipsei de precizie a termenilor utilizați în comunicările scrise ale autorităților turcești. În plus, trebuie arătat că informațiile ambigue transmise de autoritățile turcești au făcut obiectul unei cereri de clarificare din partea Comisiei. Or, o verificare ulterioară a permis confirmarea, fără nicio îndoială posibilă, a corectitudinii calificării inițiale a acestui certificat și că era vorba, în mod efectiv, de un fals.

203 Din cele de mai sus rezultă că aceste contradicții invocate de către reclamantă nu permit să se concluzioneze asupra lipsei vădite de regularitate a procedurii de verificare a autenticității certificatelor efectuate de către autoritățile turcești. Într-adevăr, ambiguitățile evidențiate în cadrul cooperării între administrațiile vamale au în vedere doar două certificate, respectiv A.TR.1 D 437214 și D 141591. În plus, trebuie arătat că declarațiile ambigue privind calificarea certificatelor menționate au făcut obiectul unor cereri de clarificări și că o calificare definitivă a acestora a putut fi stabilită cu certitudine. Or, declarațiile ambigue punctuale ale autorităților turcești privesc, în raport cu numărul total al certificatelor verificate, doar un număr foarte limitat de certificate. În consecință, aceste declarații, care au fost clarificate ulterior, nu ar putea, în sine, să fie considerate ca fiind constitutive de încălcări semnificative ale obligațiilor de asistență administrativă ce decurg din Acordul de asociere și din dispozițiile de aplicare a acestuia. Prin urmare, nu ar putea fi imputată autorităților turcești nicio neîndeplinire a obligațiilor în acest domeniu.

204 În al treilea rând, în privința argumentului reclamantei potrivit căruia autoritățile turcești ar fi omis să completeze rubricile 14 și 15 ale certificatelor de circulație, este suficient să se observe că aceste rubrici privesc controlul originii reale a mărfurilor și conformitatea lor cu conținutul certificatului. Întrucât autoritățile turcești au ajuns la concluzia caracterului fals al certificatelor, ele nu erau ținute să completeze rubricile 14 și 15, în măsura în care, prin definiție, nu se poate ridica problema conformității mărfurilor cu documente neautentice.

205 În sfârșit, trebuie arătat că reclamanta se sprijină pe teza prin care încearcă să reconstituie metoda pe care autoritățile turcești ar fi adoptat-o în vederea calificării anumitor certificate ca fiind incorecte și a altor certificate, deși identice, ca fiind falsificate. În această privință, trebuie să se constate că teza reclamantei nu este sprijinită de niciun element de probă, astfel încât trebuie să fie respinsă pentru lipsa de dovezi.

206 Având în vedere cele de mai sus, trebuie să se respingă ca neîntemeiate toate argumentele reclamantei referitoare la încălcarea de către autoritățile turcești a regulilor în materie de asistență administrativă.

e) Cu privire la indicii adiționali

Argumentele reclamantei

²⁰⁷ Reclamanta afirmă că și alte elemente demonstrează neîndeplinirea obligațiilor de către autoritățile turcești, constitutivă a unei situații speciale în privința sa.

²⁰⁸ În primul rând, reclamanta afirmă că neîndeplinirea individuală a obligațiilor de către autoritățile vamale din Mersin era consecința unei neîndepliniri generale și structurale a obligațiilor de către autoritățile turcești. În sprijinul acestor afirmații, reclamanta arată mai întâi faptul că, în cadrul unei întâlniri la Ankara cu un responsabil al administrației centrale vamale turcești, reprezentantul său, domnul Nothelfer, a fost informat că fusese dispusă o investigație penală pentru verificarea tuturor certificatelor de transport de mărfuri. În privința argumentului Comisiei potrivit căruia o asemenea investigație penală nu făcea decât să consolideze credibilitatea administrației vamale turcești, reclamanta observă că, la rândul său, Comisia ar fi trebuit să cunoască faptul că nu era vorba decât de una dintre scuzele furnizate de către administrația respectivă pentru a da impresia că acționează. În realitate, certificatele eliberate nu ar fi fost supuse niciunei investigații penale.

²⁰⁹ Apoi, din cadrul altei întâlniri a reprezentanților reclamantei cu domnul Dogran, din cadrul biroului afacerilor economice al prim-ministrului turc, ar reieși că Republica Turcia era preocupată în mod esențial de dezvoltarea economică a întreprinderilor sale, ignorând conținutul și importanța regulilor referitoare la regimul preferențial și la originea mărfurilor. Această atitudine ar corespunde constatărilor făcute în cauzele ce au stat la baza hotărârii Televizoare turcești, iar UCLAF ar fi informat mai târziu autoritățile turcești despre importanța obligației de respectare a regulilor

preferențiale. În această privință, reclamanta subliniază în replica sa că, în mod contrar afirmației Comisiei, serviciile biroului prim-ministrului turc ar fi trebuit să aibă cunoștințe privind condițiile de întocmire a certificatelor de circulație.

210 În al doilea rând, reclamanta subliniază că a introdus o plângere împotriva domnului Akman, administratorul societății turcești cu același nume, prin intermediul unui cabinet de avocați din Ankara. Cu toate acestea, Parchetul din Mersin ar fi suspendat urmărirea în 2001, fără ca reprezentanții reclamantei să fi fost informați, la acea dată, asupra motivelor suspendării urmăririi, în ciuda cererilor repetate. Reclamanta presupune că s-a constatat că cele 32 de certificate A.TR.1 în litigiu fuseseră vizate cu ajutorul unor ștampile autentice ale administrației vamale turcești și că, în consecință, parchetul competent a primit ordin de la Ankara să închidă procedura.

211 În replica sa, reclamanta respinge argumentarea Comisiei potrivit căreia încetarea urmăririi penale împotriva domnului Akman s-ar putea explica prin faptul că acesta nu a participat la falsificări. Înainte de toate, reclamanta consideră că nu este sigur că această urmărire fusese în mod real începută. Apoi, reclamanta observă că, dacă a existat o falsificare, domnul Akman ar fi trebuit să fie principalul său beneficiar. În sfârșit, reclamanta susține că din raportul misiunii UCLAF din 23 decembrie 1998 rezultă că agenții Comisiei s-au întâlnit cu domnul Bolat, din cadrul Parchetului din Mersin, care le-ar fi remis o copie a tuturor certificatelor ce figurau pe numele domnului Akman. Potrivit reclamantei, Comisia nu a obținut răspuns la cererea formulată în cadrul acestei întâlniri de a fi informată asupra rezultatului investigațiilor.

212 În al treilea rând, reclamanta afirmă că, în cadrul investigațiilor pe care le-a efectuat pe tema întocmirii certificatelor în litigiu, Comisia pare să fi atins „limitele posibilului”. Reclamanta afirmă că UCLAF nu a putut să consulte registrele vamale la biroul din Mersin și nici să discute cu funcționari competenți. Potrivit

reclamantei, motivul pentru care UCLAF nu a putut să efectueze o investigație mai aprofundată este acela că aceasta ar fi evidențiat că un număr mare de produse originare din țări terțe fuseseră exportate prin utilizarea certificatelor A.TR.1 din Mersin către Comunitatea Europeană pentru motive de dezvoltare economică și cu participarea unor înalte autorități politice turcești.

213 Comisia respinge, în primul rând, tezele reclamantei privind discuțiile sale cu autoritățile turcești. În acest sens, Comisia consideră că admiterea de către administrația centrală vamală din Ankara a faptului că certificatele A.TR.1 făcuseră obiectul unei investigații penale ar consolida credibilitatea concluziilor scrisorii din 8 martie 1999, sus-menționată, potrivit căreia certificatele respective nu fuseseră eliberate de autoritățile vamale turcești. În plus, Comisia consideră că afirmația reclamantei potrivit căreia domnul Dogran nu cunoștea conținutul și nici semnificația regulilor de origine și ale regimului preferențial este, de asemenea, fără relevanță, în măsura în care acesta din urmă, care făcea parte din secțiunea însărcinată cu afacerile economice în biroul prim-ministrului, nu ar fi fost obligat să le cunoască.

214 În al doilea rând, Comisia subliniază că suspendarea procedurii penale împotriva domnului Akman poate fi datorată faptului că acesta însuși era de bună-credință și nu participase, prin urmare, la falsificări. În plus, numai un număr foarte mic de coduri de procedură penală ar prevedea obligația motivării față de petent a suspendării unei proceduri penale.

215 În al treilea rând, în privința afirmației reclamantei potrivit căreia Comisia și UCLAF s-au lovit în cadrul investigației de „limita posibilului”, pe motivul lipsei cooperării autorităților turcești, Comisia reamintește că acestea au cooperat pe deplin și că UCLAF a putut să efectueze în mod corect investigațiile sale în Turcia, fără a constata nicio declarație falsă, astfel cum o atestă rapoartele misiunilor din 9 și 23 decembrie 1998.

Aprecieri Tribunalului

216 Mai întâi, în privința afirmațiilor reclamantei referitoare la conținutul discuțiilor reprezentanților săi cu domnul Dogran, din cadrul biroului afacerilor economice al prim-ministrului turc, trebuie arătat că acestea sunt lipsite de relevanță. Într-adevăr, problema dacă un funcționar precum domnul Dogran avea sau nu cunoștințe asupra regulilor referitoare la regimul preferențial și la întocmirea certificatelor de circulație nu poate avea incidență asupra împrejurărilor speței. În mod identic, în privința afirmațiilor reclamantei în legătură cu declarația unui funcționar al administrației centrale a vămilor turcești potrivit căreia fusese dispusă o investigație penală pentru verificarea certificatelor de circulație, este suficient să se observe că ele nu sunt numai lipsite de relevanță, dar și că nu sunt sprijinite de niciun element de probă.

217 Apoi, în privința argumentării reclamantei referitoare la suspendarea urmăririi penale împotriva domnului Akman, administrator al societății turcești cu același nume, dispusă de Parchetul din Mersin, nici aceasta nu ar putea fi reținută. Chiar dacă s-ar arăta că reclamanta nu a fost informată asupra motivelor subsecvente acestei suspendări, această împrejurare nu ar permite, în orice caz, să se presupună că plângerea sa nu a fost soluționată din cauza faptului că Parchetul din Mersin ar fi considerat că certificatele în litigiu nu constituiau falsuri. În această privință, trebuie să se observe, pe de o parte, că aici este vorba de o problemă de drept penal turc și, pe de altă parte, că reclamanta însăși nu a încercat să demonstreze că avea dreptul, în calitate de petentă și în temeiul legislației turcești aplicabile, să fie informată asupra motivelor ce întemeiau ordinul de încetare a urmăririi. În mod identic, reclamanta nu aduce niciun element probatoriu care să permită stabilirea faptului că autoritățile turcești nu au dat curs unei cereri a Comisiei de a fi informată asupra rezultatelor investigațiilor penale.

218 În sfârșit, în ce privește argumentarea reclamantei potrivit căreia UCLAF s-ar fi lovit, în cursul investigațiilor sale efectuate în Turcia, de diverse obstacole create de autoritățile turcești, trebuie arătat că aceasta nu este sprijinită de niciun element de probă. Într-adevăr, reclamanta nu se sprijină pe niciun element care să permită

supoziția că UCLAF nu a putut să efectueze o investigație aprofundată, în special la administrația vamală din Mersin. De altfel, lipsa de cooperare este contrazisă de conținutul rapoartelor din 9 și 23 decembrie 1998, ce atestă cooperarea autorităților turcești.

- 219 Având în vedere cele de mai sus, trebuie să se concluzioneze că niciunul dintre elementele invocate de către reclamantă nu este de natură să constituie o neîndeplinire gravă din partea autorităților turcești a obligațiilor ce le revin în temeiul Acordului de asociere și al dispozițiilor sale de aplicare.
- 220 Din cele de mai sus rezultă că trebuie respins ca neîntemeiat acest aspect al celui de al doilea motiv.

3. *Cu privire la neîndeplinirea obligațiilor imputabilă Comisiei Europene*

- 221 În esență, reclamanta afirmă că, în privința sa și a altor importatori vizați, Comisia nu și-a îndeplinit în mod grav obligațiile de protecție. Neîndeplinirea obligațiilor imputabile Comisiei ar decurge 1) din absența supravegherii și a controlului aplicării regimului preferențial de autoritățile turcești, 2) din netransmiterea către autoritățile vamale naționale a specimenelor de ștampile și semnături utilizate de către autoritățile turcești, 3) din încălcarea obligației de avertizare în timp util a importatorilor și 4) din aprecierea incorectă a faptelor în cadrul investigațiilor efectuate în Turcia.

a) Cu privire la absența controlului regimului preferențial în conformitate cu regulile stabilite

Argumentele părților

222 În primul rând, reclamanta susține că autoritățile turcești nu înțelegeau regulile referitoare la originea mărfurilor. În sprijinul acestei afirmații, aceasta evidențiază constatările efectuate de reprezentanții săi în cadrul întâlnirilor la Ankara și Mersin cu autoritățile turcești. Potrivit reclamantei, aprobările de natură diversă eliberate de biroul de afaceri economice al prim-ministrului turc corespundeau întotdeauna cu eliberarea unui certificat A.TR.1. În plus, și în alte cazuri autoritățile turcești competente ar fi vizat certificate A.TR.1 fără a ține cont de originea mărfurilor, nefiind în mod vădit conștiente de nelegalitatea acestor practici. În această privință, reclamanta face o paralelă cu cauzele în care s-a pronunțat hotărârea Televizoare turcești, citată anterior, în care Tribunalul ar fi constatat că, pe durata unei perioade cvasiidentice cu cea în care s-au derulat faptele în speță, autoritățile turcești competente nu respectaseră reglementarea vamală aplicabilă, în scopul de a profita de uniunea vamală în curs de realizare cu Comunitățile Europene în vederea favorizării propriei economii.

223 Potrivit reclamantei, dispozițiile privind întocmirea și eliberarea certificatelor de circulație a mărfurilor A.TR.1 fac astăzi, în mod esențial, obiectul unei aplicări corecte și mai stricte. Or, această schimbare nu ar fi intervenit totuși decât după investigațiile efectuate în Turcia de UCLAF și, de asemenea, fără îndoială, având ca motiv discuțiile între Comisie și autoritățile turcești ca urmare a cauzelor în care s-a pronunțat hotărârea Televizoare turcești, citată anterior, și a prezentei cauze.

224 În al doilea rând, reclamanta susține că, deși era obligată să se asigure în acest sens în temeiul articolului 211 CE și al principiului bunei administrări, Comisia nu a urmărit

respectarea regulilor ce decurg din Acordul de asociere. Comisia ar fi avut o obligație specială în supravegherea acordurilor de preferință și de origine încheiate între Comunitate și țările terțe.

225 Reclamanta subliniază că articolul 26 din Decizia nr. 1/95 prevede în mod expres necesitatea de a asigura funcționarea eficientă a uniunii vamale și îmbunătățirea regimului preferențial, însuși Consiliul de asociere fiind angajat să examineze în mod regulat îmbunătățirile aduse acestui regim. Pe de altă parte, în cadrul creării uniunii vamale, Comisia ar fi în contact permanent cu autoritățile competente din Turcia prin intermediul Consiliului de asociere și al Comitetului vamal, în care este reprezentată. Acestea ar avea drept misiune esențială să garanteze ca dispozițiile referitoare la originea mărfurilor să fie înțelese și să facă, în Turcia, obiectul unei implementări în conformitate cu regulile aplicabile, precum și al unui control constant.

226 Or, reclamanta afirmă că, neglijând să se adreseze în timp util Comitetului pentru cooperare vamală în vederea clarificării situației și luării măsurilor care să garanteze respectarea deciziilor Consiliului de asociere de către administrația vamală turcă, Comisia nu și-a îndeplinit obligația sa de diligență. În această privință, reclamanta afirmă că nu înțelege argumentul Comisiei potrivit căruia Consiliul de asociere sau Comitetul vamal mixt nu ar fi putut să se pronunțe decât în unanimitate. Întrucât Consiliul de asociere adoptă decizii pe care administrațiile vamale turcești și europene sunt ținute să le respecte, grava neîndeplinire a obligațiilor de către Comisie ar decurge, pe de o parte, din faptul că nu s-a informat asupra respectării deciziilor Consiliului de asociere, adoptate fie în cadrul Comitetului vamal, fie în Turcia, și, pe de altă parte, din faptul că nu a sesizat ocazia oferită de cauzele în care s-a pronunțat hotărârea Televizoare turcești, citată anterior, pentru a efectua, începând cu anul 1993 sau 1994, un control consolidat al respectării regulilor referitoare la origine în materia produselor agricole.

227 În al treilea rând, reclamanta adaugă că nivelul obligației de diligență din partea Comisiei era ridicat în ce privește Republica Turcia, în special pentru motive legate de neîndeplinirea obligațiilor precedente de către autoritățile turcești constatate în

hotărârea Televizoare turcești, citată anterior. În plus, reclamanta arată că exporturile de mărfuri turcești către Comunitate au crescut puternic în perioada importurilor în litigiu. Or, Comisia nu ar fi putut să accepte această creștere importantă a exporturilor fără să impună, pe de o parte, transmiterea specimenelor de ștampile și de semnături și, pe de altă parte, o verificare suficientă a certificatelor de origine în cadrul procedurii de control.

228 În plus, faptul că, în cadrul procedurii de control, fuseseră transmise informații contradictorii și înșelătoare ar fi trebuit să impună controale suplimentare din partea Comisiei. În sfârșit, această obligație de control ar fi întărită și de faptul că autoritățile turcești nu au utilizat versoul certificatelor A.TR.1 pentru a furniza un răspuns clar asupra validității acestora.

229 Comisia contestă, în primul rând, orice analogie cu cauzele în care s-a pronunțat hotărârea Televizoare turcești, citată anterior. Într-adevăr, Comisia susține mai întâi că acest caz prezintă o diferență majoră față de cauzele respective, respectiv că în această împrejurare suntem în prezența unei falsificări a certificatelor de origine operate de către terți la care nu au participat autoritățile turcești. Lipsa informărilor sau neîndeplinirea obligațiilor legale de către autoritățile turcești ar fi, în consecință, lipsite de relevanță, din moment ce acestea din urmă nu ar fi participat la falsificarea celor 32 de certificate în litigiu. Cu toate acestea, în vederea demonstrării caracterului eronat al tezei reclamantei, Comisia consideră necesar să enumere diferențele pe care cazul le-ar prezenta față de faptele ce au stat la baza hotărârii Televizoare turcești, citată anterior.

230 Astfel, potrivit Comisiei, în hotărârea Televizoare turcești (punctul 261) s-a arătat că autoritățile turcești așteptaseră mai mult de 20 de ani pentru a transpune dispozițiile Acordului de asociere și ale protocolului adițional referitoare la prelevarea compensatorie. În plus, Comisia nu controlase în mod corect această transpunere. Or, dimpotrivă, în speță, certificatele de origine în discuție ar fi fost falsificate fără participarea autorităților turcești. Apoi, în aceeași hotărâre (punctul 262), Tribunalul

ar fi constatat că deciziile relevante ale Consiliului de asociere nu fuseseră publicate în Jurnalul Oficial, în timp ce, în speță, toate actele aplicabile ar fi fost publicate în mod regulat. În sfârșit (punctul 263), Comisia nu ar fi reacționat decât după patru ani de la introducerea unei prime plângeri privind existența problemelor referitoare la aplicarea dispozițiilor în discuție, în timp ce, în speță, Comisia ar fi intervenit fără întârziere în privința autorităților turcești.

231 În al doilea rând, Comisia susține că volumul mare al corespondenței schimbate cu autoritățile turcești competente și faptul că UCLAF a efectuat o misiune de investigație în Turcia relativ la puțin timp după primele suspiciuni de falsificare ar dovedi, ele singure, că în speță Comisia nu a încălcat obligațiile de examinare și de control al regimului preferențial.

232 În al treilea rând, Comisia subliniază că reclamanta nu recunoaște faptul că, în conformitate cu Acordul de asociere și cu deciziile relevante ale Consiliului de asociere ori ale Comitetului vamal mixt, Republica Turcia, iar nu Comisia, era competentă să impună respectarea în Turcia a regulilor de origine. Comisia afirmă că, deși nu a lăsat în niciun caz Republica Turcia să acționeze în mod unilateral, s-a limitat să solicite avize guvernului turc și, după caz, să efectueze controale la fața locului. În mod identic, Consiliul de asociere sau Comitetul vamal mixt – chiar dacă ar fi fost competente în materie, ceea ce nu era cazul – ar fi organe mixte ce nu ar putea să hotărască decât în unanimitate [articolul 23 alineatul (3) din Acordul de asociere] și, prin urmare, Comisia nu ar fi putut să impună nimic în cadrul acestora împotriva voinței reprezentanților turci. Cu toate acestea, toate deciziile Consiliului de asociere ar fi fost aplicate și ar fi fost efectuate controale punctuale ale administrațiilor vamale din statele membre. În plus, Comisia afirmă că ar fi prezentat în mod regulat autorităților turcești toate problemele ridicate în cadrul regimului preferențial, toate aceste împrejurări fiind clarificate de aceste autorități.

233 În sfârșit, în ce privește argumentul reclamantei potrivit căruia unele declarații contradictorii ale autorităților turcești pe marginea certificatelor în litigiu ar fi justificat un control crescut din partea sa, Comisia arată că, în lipsa declarațiilor contradictorii, acest argument este lipsit de relevanță.

Aprecierea Tribunalului

234 În privința pretensei neîndepliniri a obligațiilor referitoare la supravegherea și controlul aplicării Acordului de asociere, trebuie arătat că, în temeiul articolului 211 CE și al principiului bunei administrări, Comisia are obligația să asigure o aplicare corectă a Acordului de asociere (a se vedea hotărârea *Televizoare turcești*, citată anterior, punctul 257 și jurisprudența citată). În egală măsură, această obligație rezultă chiar din Acordul de asociere și din diferitele decizii adoptate de Consiliul de asociere (*hotărârea Televizoare turcești*, citată anterior, punctul 258).

235 În speță, reclamanta nu a reușit să demonstreze că, pentru asigurarea aplicării corecte a Acordului de asociere, Comisia nu făcuse ceea ce era necesar.

236 Într-adevăr, înainte de toate, în privința argumentului reclamantei conform căruia autoritățile turcești nu ar înțelege regulile privind originea produselor ce pot beneficia de regimul preferențial, este suficient să se arate că este lipsit de relevanță, în măsura în care certificatele în litigiu nu au fost eliberate de aceste autorități. Într-adevăr, așa cum rezultă din punctul 150 și următoarele de mai sus, reclamanta nu a demonstrat direct participarea autorităților turcești la întocmirea certificatelor respective.

237 Apoi, în privința argumentului reclamantei potrivit căruia Comisia ar fi trebuit să impună un control mai riguros al aplicării de către Republica Turcia a regulilor referitoare la întocmirea certificatelor de origine, pentru motivul, pe de o parte, al creșterii semnificative a importurilor provenind din Turcia și, pe de altă parte, al constatărilor efectuate în cauzele în care s-a pronunțat hotărârea Televizoare turcești, citată anterior, este suficient să se observe că acesta este, de asemenea, lipsit de relevanță.

238 Într-adevăr, reclamanta se sprijină pe afirmații generale în legătură cu încălcări sistematice ale Acordului de asociere din partea autorităților turcești, fără să le susțină însă cu elemente probatorii. În plus, pornind de la constatările făcute de Tribunal în hotărârea Televizoare turcești, citată anterior, reclamanta nu ar putea să ajungă în mod valabil la concluzia generală potrivit căreia orice procedură de întocmire a certificatelor de circulație de către autoritățile turcești încalcă în mod sistematic regulile de origine. În sfârșit, chiar dacă se admite obligația Comisiei de a exercita un control sporit asupra aplicării Acordului de asociere, trebuie arătat că, așa cum rezultă din punctul 194 de mai sus, UCLAF a efectuat investigații în Turcia din momentul apariției primelor indicii de falsificare a certificatelor de circulație și, în concluzie, Comisia a urmărit în mod efectiv aplicarea adecvată a Acordului de asociere.

239 În ce privește argumentele reclamantei referitoare la obligația Comisiei de a se adresa Consiliului de asociere sau Comitetului mixt al uniunii vamale, instituit prin articolul 52 din Decizia nr. 1/95, trebuie să se constate că acestea sunt lipsite de relevanță. Într-adevăr, în conformitate cu articolul 22 din Acordul de asociere, Consiliul de asociere are ca misiune principală să adopte toate măsurile necesare pentru asigurarea bunei funcționări a acordului respectiv și respectarea acestuia de către părțile contractante (hotărârea Televizoare turcești, citată anterior, punctul 274). În mod identic, Comitetul mixt al uniunii vamale are ca misiune, conform articolului 52 alineatul (1) din Decizia nr. 1/95, să urmărească buna funcționare a uniunii vamale, în special prin formularea de recomandări destinate Consiliului de asociere. În plus, articolul 52 alineatul (2) din Decizia nr. 1/95 prevede că părțile contractante se consultă în cadrul Comitetului mixt asupra tuturor punctelor privind punerea în aplicare a acestei decizii ce prezintă dificultate pentru una dintre acestea.

240 Or, având în vedere cele de mai sus, trebuie să se constate că reclamanta nu a fost în măsură să demonstreze că, în cadrul asistenței administrative convenite cu Republica Turcia, Comisia s-a lovit de dificultăți ce justificau discutarea, în cadrul acestor organe, a adoptării unor măsuri specifice pentru contracararea acestora. În special în privința declarațiilor ambigue ale autorităților turcești privind cele trei certificate de circulație, este suficient să se observe că de la punctul 203 de mai sus reiese nu numai că acestea nu erau de natură să pună sub semnul întrebării regularitatea procedurilor de control, dar și că autoritățile turcești au cooperat cu Comisia atunci când aceasta a formulat cereri de clarificări în privința lor.

241 În privința analogiei pe care reclamanta încearcă să o stabilească cu faptele ce au stat la baza hotărârii Televizoare turcești, citată anterior, trebuie observat că acestea din urmă nu sunt comparabile cu cele care au fost analizate în cadrul prezentei cauze. Într-adevăr, în cauzele în care s-a pronunțat hotărârea Televizoare turcești, citată anterior, Tribunalul a constatat că autoritățile turcești săvârșiseră încălcări grave ale obligațiilor, între care, în special, netranspunerea dispozițiilor Acordului de asociere, care afectau totalitatea exporturilor de televizoare ce proveneau din Turcia. Respectiva neîndeplinire a obligațiilor contribuise la apariția de nereguli referitoare la exporturi, plasând exportatorii într-o situație specială în sensul articolul 239 din CVC (hotărârea Televizoare turcești, citată anterior, punctele 255 și 256).

242 Or, în speță, în privința certificatelor în litigiu, nu se evidențiază demonstrarea unei asemenea neîndepliniri a obligațiilor care să afecteze ansamblul exporturilor de sucuri de fructe. Trebuie arătat că neîndeplinirea obligațiilor de către autoritățile turcești, constitutivă a unei situații speciale, expusă în decizia atacată privește numai certificatele de circulație prezentate de către reclamantă ce fuseseră întocmite în mod nelegal de către administrația vamală turcă. Având în vedere tocmai aceste certificate Comisia a considerat că autoritățile competente turcești știau sau ar fi trebuit să știe că mărfurile pentru care fuseseră eliberate certificate de origine nu îndeplineau condițiile cerute pentru a putea beneficia de tratamentul preferențial. În schimb, așa cum s-a constatat mai sus, nicio neîndeplinire a obligațiilor din partea autorităților turcești nu a contribuit la întocmirea celor 32 de certificate în litigiu.

243 Având în vedere cele de mai sus, trebuie să se respingă argumentele reclamantei ca neîntemeiate.

b) Cu privire la netransmiterea specimenelor de ștampile și semnături

Argumentele părților

244 Reclamanta afirmă că, prin netransmiterea către statele membre, în special către guvernul italian, a specimenelor amprentelor de ștampile și semnături utilizate de birourile vamale de export turcești, în special de cele din Mersin, Comisia nu și-a îndeplinit în mod grav aceste obligații atât în privința importatorilor, cât și a reclamantei. Potrivit reclamantei, articolul 93 din regulamentul de aplicare a CVC, care se aplică, de asemenea, în temeiul articolului 20 din CVC în cadrul Acordului de asociere, impunea Comisiei să solicite ca administrația vamală turcă să îi trimită aceste specimene.

245 În această privință, reclamanta susține în continuare că autoritățile turcești și-au recunoscut obligația de a transmite specimenele menționate la Comisie și au afirmat că le transmisese în mod efectiv, mai puțin ștampilele utilizate la Mersin. Această neîndeplinire a obligațiilor ar fi cu atât mai gravă cu cât ștampilele oficiale utilizate de biroul vamal din Mersin erau foarte deteriorate, iar amprenta acestora era foarte slabă. Or, reclamanta reamintește că ștampilele și semnăturile constituie mijloace esențiale pentru a stabili, inclusiv în interiorul Comunității, dacă administrația vamală turcă a contribuit sau nu la întocmirea certificatelor în litigiu și ar facilita, în același timp, un control mai bun al certificatelor prezentate de către importatori.

246 În speță, autoritățile vamale italiene competente ar fi avut posibilități de comparație mai bune în cazul în care Comisia le-ar fi trimis toate ștampilele și modelele de

semnătură ale biroului vamal din Mersin și dacă aceasta ar fi urmărit ca ștampilele să fie reînnoite la termene precise. Într-adevăr, reclamanta fie nu ar fi ridicat obiecția întemeiată pe falsificare, fie, în caz de falsificare, aceasta ar fi putut să fie descoperită și elucidată din momentul primelor importuri în litigiu.

- 247 Comisia se limitează să afirme că Republica Turcia nu era ținută să îi transmită semnăturile și ștampilele originale ale autorităților vamale din Mersin, în virtutea faptului că, așa cum a arătat mai sus (a se vedea punctul 143 de mai sus), articolul 93 din regulamentul de aplicare a CVC nu este aplicabil în speță.

Aprecierea Tribunalului

- 248 Trebuie arătat că reclamanta impută Comisiei încălcarea obligațiilor ce îi revin în temeiul reglementării aplicabile prin netransmiterea către autoritățile vamale italiene a specimenelor de ștampile și semnături utilizate de administrația vamală turcă. Procedând astfel, Comisia ar fi facilitat circulația certificatelor falsificate. Așadar, problema este în ce măsură Comisia era obligată să obțină specimenele în discuție și să le transmită ulterior autorităților vamale ale statelor membre.

- 249 În această privință, trebuie să se constate că, în mod contrar celor pretinse de către reclamantă, articolul 93 din regulamentul de aplicare a CVC nu este aplicabil în speță. În consecință, acest articol nu impunea autorităților turcești să transmită specimenele de ștampile și semnături utilizate de birourile lor vamale și nici Comisiei să le transmită statelor membre. Această constatare decurge din poziția pe care articolul 93 o ocupă în sistemul regulamentulului de aplicare a CVC, respectiv în cadrul celei de a treia subsecțiuni, intitulată „Metode de cooperare administrativă”, a secțiunii 1, intitulată „Sistemul de preferințe generalizate”, a capitolului consacrat originii preferențiale a mărfurilor. Acesta face parte din titlul IV al regulamentulului de

aplicare a CVC, referitor la originea mărfurilor. Or, așa cum rezultă din lectura articolului 67 coroborat cu articolul 93 din regulamentul de aplicare a CVC, această din urmă dispoziție prevede metode de cooperare administrativă ce se aplică schimburilor între Comunitate și țările în curs de dezvoltare cărora li se acordă preferințe tarifare. Așadar, trebuie să se constate că articolul 93 din regulamentul de aplicare a CVC nu privește mărfurile originare din Turcia.

250 În plus, trebuie arătat că lectura articolului 20 alineatul (3) litera (d) coroborat cu articolul 27 litera (a) din CVC permite să se concluzioneze că, în cadrul acordurilor de stabilire a unor regimuri tarifare preferențiale încheiate între Comunitate și țările terțe, regulile referitoare la originea mărfurilor sunt determinate în aceleași acorduri. În speță, trebuie să se constate că Acordul de asociere stabilește un asemenea regim. Or, trebuie observat că nici acordul în discuție și nici deciziile Consiliului de asociere pentru punerea în aplicare a dispozițiilor sale nu au prevăzut o asemenea obligație de transmitere a specimenelor de ștampile și semnături între părțile contractante.

251 Referitor la faza definitivă a uniunii vamale, respectiv perioada ulterioară datei de 31 decembrie 1995, Decizia nr. 1/95, citată anterior, prevede, la articolul 29, că asistența reciprocă între autoritățile vamale ale părților contractante este reglementată de dispozițiile din anexa 7, care, în ce privește Comunitatea, reglementează materiile ce intră în competența acesteia. Or, dispozițiile anexei 7, ce prevăd în mod exhaustiv metodele de cooperare administrativă, nu fac nicio trimitere la o obligație eventuală de transmitere a specimenelor de ștampile și semnături între părțile contractante. Pe de altă parte, trebuie arătat că Decizia nr. 1/96 a Comitetului de cooperare vamală CE-Republica Turcia, ce stabilește dispozițiile de aplicare a Deciziei nr. 1/95, nu stabilește nici ea o asemenea obligație.

252 Această constatare nu este infirmată de argumentul reclamantei potrivit căruia articolul 4 din Decizia nr. 1/96 ar face trimitere la articolul 93 din regulamentul de aplicare a CVC. Într-adevăr, acest articol 4 se limitează la a stabili că reglementările

vamale comunitare și cele turcești se aplică schimburilor de mărfuri între cele două părți, pe teritoriile lor respective, în condițiile prevăzute în Decizia nr. 1/96. Capitolul 2 din această decizie, intitulat „Dispoziții privind cooperarea administrativă pentru circulația mărfurilor”, stabilește condițiile de fond și de formă ce trebuie îndeplinite de certificatele de circulație a mărfurilor eliberate în cadrul schimburilor comerciale între Comunitate și Republica Turcia, fără să impună totuși o obligație de transmitere a ștampilelor și a semnăturilor. Pe de altă parte, articolul 15 din aceeași Decizie nr. 1/96 prevede că operațiunea de control al autenticității și regularității certificatelor este efectuată în cadrul asistenței reciproce prevăzute la articolul 29 și în anexa 7 la Decizia nr. 1/95.

253 În sfârșit, trebuie să se arate că singura situație în care o asemenea obligație de transmitere a specimenelor în discuție este prevăzută în mod explicit privește procedura simplificată pentru eliberarea certificatelor [a se vedea articolul 12 alineatul (5) litera (b) din Decizia nr. 1/96 și articolul 9a alineatul (5) litera (b) din Decizia nr. 5/72, astfel cum a fost modificată prin Decizia nr. 2/94]. Conform dispozițiilor aplicabile, certificatele eliberate potrivit procedurii simplificate trebuie, în mod specific, să facă mențiune despre aceasta [a se vedea articolul 9a alineatul (6) din Decizia nr. 5/72, astfel cum a fost modificată prin Decizia nr. 2/94 (JO L 356, p. 24)]. Or, certificatele în litigiu nu conțin nicio mențiune a acestei proceduri simplificate.

254 În privința mărfurilor importate pe durata fazei tranzitorii a uniunii vamale, respectiv până la 31 decembrie 1995, trebuie arătat că nici Decizia nr. 5/72, nici Decizia nr. 4/72 nu prevedeau în mod explicit obligația transmiterii specimenelor de ștampile și semnături.

255 Așadar, trebuie constatat că, pe durata întregii perioade acoperind importurile în litigiu, Republica Turcia și Comisia nu erau supuse niciunei obligații de transmitere a specimenelor de ștampile și semnături utilizate de autoritățile lor vamale. În consecință, Comisia nu putea să fie obligată să transmită speciemenele în discuție autorităților vamale ale statelor membre.

256 Această constatare nu este infirmată de argumentul reclamantei referitor la aplicabilitatea Regulamentului nr. 3719/88. În această privință, este suficient să se observe că articolul 1 din Regulamentul nr. 3719/88, referitor la domeniul de aplicare, prevede că regulamentul se aplică certificatelor prevăzute prin dispoziții de reglementare ce sunt enumerate explicit în cadrul acestuia. Or, trebuie să se constate că nici Acordul de asociere și nici dispozițiile de aplicare a acestuia din urmă nu sunt menționate în acel loc. În mod identic, niciuna dintre dispozițiile relevante pentru aplicarea Acordului de asociere nu trimite la acest regulament.

257 În lipsa obligației Comisiei de a transmite speciamentele de ștampile și de semnături statelor membre, trebuie să se concluzioneze că prezenta obiecție nu este întemeiată.

258 În orice caz, prezenta obiecție este în egală măsură lipsită de relevanță datorită faptului că, după cum Comisia a remarcat în cadrul ședinței, Republica Turcia a transmis în mod voluntar amprente ștampilelor utilizate pentru certificatele A.TR.1.

259 În consecință, prezenta obiecție trebuie să fie respinsă.

c) Cu privire la încălcarea obligației de avertizare a importatorilor în timp util

Argumentele părților

260 Reclamanta impută Comisiei faptul că nu a îndeplinit obligația de avertizare a importatorilor în timp util ce decurge din hotărârea De Haan (hotărârea Curții din 7

septembrie 1999, De Haan, C-61/98, Rec., p. I-5003, punctul 36). Această hotărâre ar impune Comisiei obligația avertizării la timp a importatorilor atunci când este informată asupra unor nereguli privind importul de mărfuri dintr-o țară terță. Pe această bază, reclamanta admite că, în hotărârea Hyper/Comisia, citată anterior (punctul 126), Tribunalul a decis că, în absența dispozițiilor în acest sens în dreptul comunitar, nu exista obligația de avertizare a importatorilor asupra îndoielilor în privința validității tranzacțiilor vamale efectuate de aceștia din urmă în cadrul unui regim preferențial. Cu toate acestea, o asemenea obligație ar exista atunci când Comisia obține informații concrete privind nerespectarea regulilor de origine într-o țară exportatoare, inclusiv atunci când nu reacționează imediat.

²⁶¹ În cazul de față, Parlamentul European ar fi atras atenția Comisiei, începând cu anul 1994 sau 1995, asupra existenței unor nereguli privind certificatele de origine emise în Turcia în legătură cu diferite produse, între care și conservele de sucuri de fructe. Cu toate acestea, Comisia nu ar fi întreprins nimic în acest sens mai mulți ani, intervenind în cazul televizoarelor turcești doar după 20 de ani (hotărârea Televizoare turcești, citată anterior, punctele 261 și 262), și aceasta numai după crearea UCLAF și în urma primelor investigații efectuate de acest organism la fața locului.

²⁶² În plus, reclamanta arată că din conținutul scrisorii UCLAF din 9 decembrie 1998, adresată Direcției de coordonare a Comunității Europene de la Ankara, Comisia a avut cunoștință fără îndoială din anul 1993 că aceste concentrate de sucuri de mere erau exportate către Uniune cu ajutorul unor certificate de origine incorecte. În orice caz, Comisia ar fi trebuit să cunoască, după raportul de misiune din 1993 deus în cadrul cauzelor ce au stat la baza hotărârii Televizoare turcești, citată anterior, că încălcări similare ale regulilor în materie erau săvârșite în cadrul exportului din Turcia și al altor produse, precum sucurile de fructe.

²⁶³ În sfârșit, reclamanta susține că, în paralel cu această avertizare, Comisia era obligată să acorde autorităților naționale mijloacele care să le permită să verifice

autenticitatea certificatelor eliberate de autoritățile turcești, după modelul celor recent întreprinse în cazul importurilor de zahăr ce provin din Serbia și Muntenegru (Aviz către importatori, JO 2003, C 177, p. 2).

264 Comisia observă, cu titlu preliminar, că nu era obligată în niciun fel să avertizeze importatorii în timp util. În această privință, Comisia reamintește, înainte de toate, principiile expuse în această materie de Tribunal în hotărârea Hyper/Comisia, citată anterior (punctele 126-128), în temeiul cărora nicio dispoziție de drept comunitar nu obligă în mod expres Comisia să avertizeze importatorii în cazul în care are îndoieli cu privire la validitatea tranzacțiilor vamale efectuate de aceștia din urmă în cadrul unui regim preferențial. După cum Tribunalul a reafirmat, de asemenea, în hotărârea Hyper/Comisia, citată anterior, Comisia nu poate fi obligată, în virtutea obligației sale generale de diligență, să avertizeze importatorii comunitari în mod generalizat decât atunci când are îndoieli serioase cu privire la regularitatea unui număr mare de exporturi efectuate în cadrul unui regim preferențial.

265 În speță, Comisia arată mai departe că, în mod contrar celor afirmate de către reclamantă, nu avea îndoieli serioase de acest gen din anul 1993, ci numai începând cu anul 1998, după deschiderea unei proceduri de investigație în cadrul căreia a dispus de informații mai concrete asupra certificatelor inexacte sau falsificate. În privința pretensei atenționări din partea Parlamentului European, Comisia observă că reclamanta nu este în măsură să citeze în acest context nicio rezoluție *ad hoc* a Parlamentului European publicată în Jurnalul Oficial. De altfel, Comisia afirmă că, pe de o parte, întrebările parlamentare nu au avut ca scop să dea informații Comisiei, ci, dimpotrivă, să solicite informații de la aceasta, și, pe de altă parte, reclamanta nu ar afirma că Parlamentul European s-ar fi pronunțat asupra unei eventuale falsificări a certificatelor de origine referitoare la importurile de sucuri de mere provenind din Turcia.

266 Apoi, Comisia contestă orice analogie între faptele incidente în speță și cele aferente hotărârii De Haan, citată anterior. Într-adevăr, potrivit Comisiei, în această cauză,

autoritățile vamale olandeze competente cunoșteau deja sau cel puțin aveau suspiciuni serioase asupra existenței unei fraude înainte chiar ca operațiunile vamale ce dădeau dreptul la prelevare să fi fost efectuate. În speță, dimpotrivă, primele suspiciuni referitoare la lipsa autenticității sau la nevalabilitatea certificatelor de origine apăruseră doar în urma importurilor în litigiu. Importurile reclamantei s-ar fi încheiat la 20 noiembrie 1997, în timp ce primele indicii privind neregulile ar fi ajuns la Comisie sau la autoritățile vamale italiene doar în cursul anului 1998.

267 În plus, Comisia afirmă că, deși se presupune că, în speță, a fost obligată să prevină în timp util importatorii, această lipsă a avertizării nu ar fi cauzat prejudiciul invocat de reclamantă, respectiv nașterea drepturilor de import, având în vedere că importurile sale încetaseră deja la data la care Comisia ar fi putut să înceapă să o avertizeze. Comisia atrage atenția asupra faptului că argumentul reclamantei reprezintă același lucru cu a afirma că, în mod general, Comisia ar fi trebuit să suspecteze Republica Turcia de încălcarea Acordului de asociere, obligație ce nu poate fi în sarcina acesteia.

268 În sfârșit, Comisia respinge analogia cu situația privind importurile de zahăr provenind din Serbia și Muntenegru. Într-adevăr, avertismentul Comisiei către importatori în acea cauză ar fi fost adresat în mod expres datorită lacunelor în colaborarea administrativă cu autoritățile din Serbia și Muntenegru. Nu acesta ar fi cazul în relația cu autoritățile turcești care, dimpotrivă, ar fi cooperat pe deplin cu Comisia.

Aprecierea Tribunalului

269 Trebuie arătat că reclamanta impută Comisiei că nu și-a îndeplinit obligația de avertizare în timp util a importatorilor, deși era informată de existența unor nereguli privind exporturile de produse originare din Turcia.

270 În această privință, trebuie reamintit că, potrivit unei jurisprudențe consacrate, nicio dispoziție din dreptul comunitar nu obligă în mod expres Comisia să avertizeze importatorii atunci când are îndoieli cu privire la tranzacțiile vamale efectuate de aceștia din urmă în cadrul regimului preferențial (hotărârea De Haan, citată anterior, punctul 36, și hotărârea Hyper/Comisia, citată anterior, punctul 126).

271 Este adevărat că în hotărârea Televizoare turcești, citată anterior (punctul 268), s-a recunoscut faptul că o asemenea obligație a Comisiei putea, în anumite cazuri specifice, să fie dedusă din obligația sa generală de diligență față de operatorii economici. Într-adevăr, în cauzele ce au stat la baza acelei hotărâri, Comisia avea cunoștință sau suspecta în mod serios faptul că autoritățile turcești săvârșiseră încălcări grave ale obligațiilor în cadrul aplicării Acordului de asociere (în special prin netranspunerea reglementării privind prelevarea compensatorie) și că această neîndeplinire a obligațiilor afecta validitatea tuturor exporturilor de televizoare având destinația în Comunitate.

272 Totuși, trebuie să se reamintească faptul că s-a precizat, de asemenea, în hotărârea Hyper/Comisia, citată anterior, că, în temeiul obligației sale de diligență, Comisia nu ar putea fi obligată să avertizeze importatorii comunitari în mod generalizat decât atunci când are îndoieli serioase cu privire la regularitatea unui număr mare de exporturi efectuate în cadrul unui regim preferențial (hotărârea Hyper/Comisia, punctul 128).

273 Or, în speță, reclamanta nu a fost în măsură să stabilească cu ajutorul probelor existența unei neîndepliniri grave a obligațiilor de către autoritățile turcești care să afecteze toate exporturile de concentrate de sucuri de fructe și să contribuie la circulația unor certificate falsificate. Prin urmare, așa cum rezultă din punctul 242 de mai sus, nu este posibilă nicio analogie cu faptele ce au determinat pronunțarea hotărârii Televizoare turcești, citată anterior.

274 În plus, trebuie arătat că, la momentul importurilor în litigiu, Comisia nu putea avea îndoieli serioase în privința importurilor de concentrate de fructe provenind din Turcia. Într-adevăr, din schimbul de corespondență dintre Comisie, autoritățile italiene și autoritățile turcești rezultă că numai începând cu sfârșitul anului 1998, după detectarea de către autoritățile vamale italiene a primului certificat falsificat și deschiderea unei proceduri de investigație, Comisia a putut să își dea seama de existența certificatelor falsificate. În consecință, după cum observă Comisia în mod justificat, chiar dacă se presupune obligația Comisiei de a avertiza importatorii de la apariția primelor îndoieli cu privire la regularitatea certificatelor în litigiu, aceasta nu ar fi fost în măsură să evite prejudiciul suferit de către reclamantă, având în vedere că ultimele importuri în litigiu datează din 20 noiembrie 1997.

275 În ce privește argumentarea reclamantei potrivit căreia Comisia ar fi știut fără îndoială, începând cu 1993 sau 1994, că unele concentrate de sucuri de fructe erau exportate din Turcia cu ajutorul unor certificate de circulație incorecte, trebuie să se constate că reclamanta nu aduce niciun element de probă, astfel încât aceasta trebuie să fie respinsă.

276 Aceeași soluție se aplică și în cazul argumentului privind pretinsa atenționare din partea Parlamentului European, ce a dispus Comisiei să cerceteze neregulile privind certificatele de circulație emise de Republica Turcia în legătură cu un număr mare de produse. În lipsă de probe, acest argument trebuie respins.

277 De asemenea, trebuie respinsă afirmația reclamantei potrivit căreia Comisia ar fi trebuit să aibă cunoștință, după raportul misiunii UCLAF în cauzele în care s-a pronunțat hotărârea *Televizoare turcești*, citată anterior, că încălcări similare ale regulilor de origine erau săvârșite în cadrul exporturilor altor produse, precum cele în speță. Într-adevăr, pe de o parte, reclamanta nu își sprijină această afirmație pe niciun element probatoriu și, pe de altă parte, faptele investigate de UCLAF în

cadrul misiunii menționate nu priveau certificate falsificate de către terți, ci certificate emise în mod incorect de către autoritățile turcești.

278 Pe de altă parte, în privința afirmației reclamantei potrivit căreia din conținutul scrisorii din 9 decembrie 1998, adresată Direcției de coordonare a Comunității Europene de la Ankara, ar reieși că din anul 1993 Comisia avea cunoștință de faptul că acele concentrate de sucuri de mere erau exportate cu ajutorul unor certificate incorecte, trebuie să se constate că această scrisoare, depusă de Comisie în urma unei cereri scrise a Tribunalului, nu conține o asemenea informație. Într-adevăr, în această scrisoare, Comisia solicită o verificare a tuturor exporturilor de concentrate de sucuri de fructe pentru perioada 1993-1998, fără să se pronunțe totuși asupra problemei de a ști la ce moment a luat cunoștință de existența neregulilor.

279 În sfârșit, trebuie notat că analogia cu avertismentul Comisiei către importatori transmis în cadrul importurilor de zahăr provenind din Serbia și Muntenegru este lipsită de relevanță. Într-adevăr, acest avertisment avea ca bază, pe de o parte, existența unor îndoieli întemeiate în ceea ce privește existența unor fraude masive și, pe de altă parte, existența de lacune în cooperarea administrativă cu autoritățile competente. Or, în prezenta cauză, reclamanta nu a fost în măsură să stabilească existența unor fapte similare.

280 Din cele de mai sus rezultă că nu există o neîndeplinire a obligațiilor din partea Comisiei în faptul că nu a avertizat reclamanta, înaintea importurilor în litigiu, cu privire la îndoielile pe care ar fi putut să le aibă asupra regularității certificatelor în litigiu.

281 Rezultă că prezenta obiecție nu este întemeiată și, în consecință, trebuie să fie respinsă.

d) Cu privire la aprecierea incorectă a faptelor în cadrul investigațiilor în Turcia

Argumentele părților

282 Reclamanta afirmă că din memoriul său în apărare reiese fie că, în cadrul misiunii efectuate în decembrie 1998, Comisia nu a investigat faptele în mod corect, fie că aceasta nu a putut să recurgă la o investigație corectă din cauza lipsei cooperării autorităților turcești, fie că refuză să divulge rezultatele unei asemenea investigații. Potrivit reclamantei, dispozițiile referitoare la asistența reciprocă, în special articolele 3, 6, 7 și 8 din anexa 7 la Decizia nr. 1/95, furnizau Comisiei un temei legal suficient pentru a efectua o investigație care să îi permită să stabilească faptele în mod corect. Astfel, Comisia ar fi putut să stabilească dacă certificatele în litigiu fuseseră întocmite de către autoritățile turcești, dacă fuseseră înregistrate la biroul vamal din Mersin și dacă acestea conțineau ștampila celui din urmă, precum și dacă fusese efectuată o investigație penală împotriva eventualilor falsificatori. Prin omiterea unor asemenea proceduri, Comisia s-ar face vinovată de o neîndeplinire gravă a obligațiilor.

283 Comisia susține că, în mod contrar celor afirmate de către reclamantă, a analizat și a evaluat în mod corect ansamblul faptelor pertinente. În general, reclamanta ar ignora faptul că Republica Turcia nu este membră a Uniunii și că, în consecință, Comisia nu dispune în Turcia de nicio altă putere decât cele ce i-au fost expres acordate de această țară.

Aprecieră Tribunalului

284 În ce privește pretinsa neîndeplinire a obligațiilor de către Comisie rezultând din faptul că UCLAF nu ar fi efectuat o investigație corectă în Turcia, este suficient să se constate că reclamanta nu este în măsură să își sprijine argumentația pe elemente de probă. Pe de altă parte, trebuie arătat că nicio dispoziție aplicabilă în speță nu obliga

UCLAF să adopte metodele de investigație precizate de către reclamantă. În sfârșit, chiar dacă se admite că UCLAF nu a efectuat o investigație exhaustivă în cadrul misiunilor întreprinse în Turcia, trebuie să se constate că reclamanta nu este în măsură să demonstreze necesitatea acesteia prin invocarea unor elemente susceptibile să pună sub semnul întrebării validitatea controlului efectuat de autoritățile turcești în privința regularității certificatelor în litigiu.

285 În consecință, obiecțiile reclamantei privind pretinsa neîndeplinire a obligațiilor imputată Comisiei nu sunt întemeiate și trebuie, prin urmare, să fie respinse.

4. *Cu privire la lipsa neglijenței evidente a reclamantei și la aprecierea riscurilor*

a) Argumentele părților

286 În primul rând, în privința lipsei neglijenței din partea sa, reclamanta începe prin a afirma că, în decizia atacată (punctele 53-56), Comisia a concluzionat în mod justificat că, în ce privește certificatele A.TR.1 apreciate ca fiind incorecte, reclamanta era de bună-credință și făcuse dovada diligenței necesare. Aceleași constatări s-ar fi impus în privința certificatelor în litigiu, în măsura în care nu ar exista nicio diferență aparentă între acestea și certificatele apreciate ca fiind incorecte. Pe de altă parte, în decizia atacată, Comisia nu ar fi imputat reclamantei în mod întemeiat faptul că, în egală măsură, nu ar fi acționat cu prudență și diligență și în privința certificatelor în litigiu.

287 Apoi, reclamanta neagă că a dat dovadă de neglijență evidentă pentru că nu s-a asigurat că certificatele în litigiu utilizate în cadrul relațiilor sale comerciale erau

autentice și valide. În această privință, reclamanta subliniază că nu dispunea de niciun element care să conducă la temerea unor eventuale falsificări de certificate sau care să îi permită să presupună că autoritățile turcești ar elibera certificate A.TR.1 pentru mărfuri ce nu sunt originare din Turcia. Aceasta ar fi ajuns la concluzia că autoritățile turcești încălcase în mod grav și îndelungat regulile referitoare la certificatele de origine doar ca urmare a întâlnirilor avute de către reprezentanții săi în Turcia, a corespondenței schimbate între Comisie și autoritățile italiene cu autoritățile turcești și a accesului parțial la dosar.

288 În plus, reclamanta afirmă că operațiunile de import efectuate cu societatea turcă Akman erau operațiuni comerciale normale. Or, potrivit jurisprudenței, atunci când importurile intră în cadrul unei practici comerciale normale, Comisiei i-ar reveni obligația să dovedească neglijența evidentă a importatorilor (hotărârea Eyckeler & Malt/Comisia, citată anterior, punctul 159, și hotărârea Televizoare turcești, citată anterior, punctul 297).

289 În sfârșit, în replică, reclamanta contestă argumentul Comisiei potrivit căruia, în cazul în care Tribunalul ar ajunge la concluzia existenței unei situații speciale în privința reclamantei, problema unei eventuale lipse a neglijenței sale evidente ar trebui să facă obiectul unei noi aprecieri din partea Comisiei. Potrivit reclamantei, în măsura în care Comisia nu a luat poziție, în cadrul memoriului în apărare, asupra condițiilor subiective de aplicare a articolului 239 din CVC, acest argument i-ar fi de acum înainte interzis nu numai în cadrul prezentei proceduri, ci și în cazul în care prezenta acțiune ar fi apreciată ca fiind întemeiată. În plus, reclamanta consideră că, în cazul în care, prin duplică, Comisia ar concluziona asupra existenței unei neglijențe evidente, fie o asemenea motivare ar trebui să fie respinsă ca urmare a intervenției decăderii, fie ar trebui să i se acorde reclamantei posibilitatea să prezinte observații suplimentare. Într-adevăr, orice altă soluție ar conferi Comisiei un avantaj injust.

290 În al doilea rând, în privința aprecierii riscurilor, reclamanta subliniază că din împrejurările expuse rezultă că nici Comisia, nici autoritățile turcești nu și-au

îndeplinit în mod grav obligațiile ce le revin, contribuind ca certificatele pretins false, însă în realitate incorecte, să fie vizate și eliberate. Această neîndeplinire a obligațiilor ar fi creat o situație care nu ar mai intra în domeniul riscului normal pe care trebuie să îl suporte orice importator, ci care, dimpotrivă, ar justifica existența unei situații speciale în sensul articolului 239 din CVC.

291 În plus, Comisia ar fi obligată, atunci când își exercită funcțiile în cadrul articolului 239 din CVC, să țină cont nu numai de interesul Comunității de a se asigura cu privire la respectarea dispozițiilor vamale, ci și de interesul importatorului de bună-credință de a nu suporta prejudicii ce depășesc riscul comercial obișnuit (hotărârile Eyckeler & Malt/Comisia, citată anterior, punctul 133, și Hyper/Comisia, citată anterior, punctul 95).

292 Mai întâi, Comisia susține că partea din decizia atacată referitoare la certificatele în litigiu, apreciate ca falsificate, nu face trimitere în niciun fel la problema diligenței sau a neglijenței reclamantei. Potrivit Comisiei, această problemă nu mai prezenta interes, de vreme ce fusese stabilită lipsa unei situații speciale în sensul dispozițiilor coroborate ale articolului 239 din CVC și ale articolului 905 din regulamentul de aplicare a CVC. Totuși, Comisia subliniază că, dacă Tribunalul s-ar pronunța în speță în sensul existenței unei situații speciale, Comisia ar trebui să recurgă la o apreciere a altor condiții de fapt referitoare la aplicarea articolului 239 din CVC, pasajele din decizia atacată (considerentul 52 și următoarele) privind diligența și buna-credință a reclamantei față de certificatele considerate incorecte nefiind în mod necesar transpozabile.

293 Apoi, Comisia arată că argumentele reclamantei privind încălcările grave din partea autorităților turcești, presupunând că sunt adevărate, ar evidenția o încălcare a obligației de diligență ce îi revine sau o neglijență evidentă din partea sa, excluzând orice rambursare în baza articolului 239 din CVC. Într-adevăr, dacă reclamanta suspecta autoritățile turcești de încălcări grave ale regulilor privind certificatele de

origine, ar fi trebuit să se asigure cu privire la autenticitatea certificatelor pe care le utiliza în relațiile sale comerciale. Or, acest lucru nu s-ar fi realizat decât începând cu aprilie 1999, respectiv la aproape doi ani de la încetarea importurilor în litigiu, când reclamanta s-ar fi informat asupra modului în care Republica Turcia aplica regimul preferențial.

294 În sfârșit, în ce privește analiza riscurilor, Comisia arată că din expunerea sa rezultă că reclamanta a prezentat certificate de origine falsificate la producerea cărora nu au participat autoritățile turcești. În conformitate cu articolul 904 litera (c) din regulamentul de aplicare a CVC, această împrejurare nu ar constitui o situație specială în sensul articolului 239 din CVC, ci numai concretizarea unui risc comercial normal împotriva căruia reclamanta ar fi trebuit să se asigure. În consecință, Comisia consideră că de aici nu ar rezulta o discriminare intolerabilă a reclamantei față de alți importatori.

b) Aprecierea Tribunalului

295 Trebuie arătat că cererea de remitere a drepturilor de import a fost respinsă de Comisie pe motivul că „împrejurările evocate [...] nu [erau], în opinia [sa] [...] de natură să creeze o situație specială în sensul articolului 239 din Regulamentul [...] nr. 2913/92 pentru partea de cerere referitoare la certificatele false” (considerentul 39 din decizia atacată). Așa cum observă în mod întemeiat Comisia, pentru a ajunge la concluzia inexistenței unei situații speciale, aceasta nu s-a pronunțat, în cadrul secțiunii din decizia atacată referitoare la certificatele falsificate (considerentele 18-41), asupra problemei diligenței sau a neglijenței reclamantei.

296 Rezultă că aspectul celui de al doilea motiv legat de lipsa neglijenței evidente a reclamantei este fără efect și, pe această bază, trebuie, așadar, respins (a se vedea în acest sens hotărârea Bonn Fleisch Ex- und Import/Comisia, citată anterior, punctul 69).

297 Având în vedere cele de mai sus, trebuie să se respingă al doilea motiv în ansamblu.

C — Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 220 alineatul (2) litera (b) din CVC

1. Argumentele părților

298 Reclamanta reamintește mai întâi că, în decizia atacată (considerentul 18 și următoarele), Comisia a analizat în prealabil aplicabilitatea articolului 220 alineatul (1) litera (b) din CVC, ajungând la concluzia inexistenței unei neîndepliniri a obligațiilor din partea autorităților turcești și respingând, în consecință, aplicarea articolului 220 alineatul (2) litera (b) din CVC. Potrivit reclamantei, constatările Comisiei sunt inexacte, deoarece administrația vamală turcă cunoștea cu siguranță faptul că cele 32 de certificate în litigiu, vizate și înregistrate prin grija sa, erau incorecte.

299 Pe de altă parte, reclamanta susține că întâlnirile reprezentanților săi, precum și investigațiile UCLAF în Turcia atestă faptul că, deși se întrevedea că certificatele în litigiu nu au fost vizate cu intenție de autoritățile turcești, totuși acestea cunoșteau sau ar fi trebuit să cunoască faptul că acele certificate existau. Considerând că nu există nici cea mai mică îndoială asupra bunei sale credințe, potrivit reclamantei, ar rezulta că drepturile de import recuperate ulterior trebuie să îi fie rambursate.

300 Comisia afirmă, cu titlu preliminar, că din decizia atacată reiese că, în ce privește certificatele considerate false, condițiile de aplicare a articolului 220 alineatul (2) litera (b) din CVC nu erau îndeplinite în speță, în măsura în care nu fusese constatată nicio eroare din partea autorităților turcești, certificatele în litigiu nefiind eliberate și nici semnate de acestea, ci, dimpotrivă, falsificate de către terți (considerentele 18-28 din decizia atacată).

301 Pe de altă parte, Comisia susține că, potrivit unei jurisprudențe constante, faptul că autoritățile vamale italiene începuseră să accepte certificate de origine falsificate nu ar constitui în sine o eroare în sensul articolului 220 alineatul (2) litera (b) din CVC.

302 În sfârșit, Comisia arată că, în măsura în care reclamanta nu recurge decât la afirmații deja respinse în cadrul motivului privind aplicarea articolului 239 din CVC, aceasta face trimitere la considerentele anterioare. Din acestea, Comisia trage concluzia că aceste condiții de aplicare a articolului 220 alineatul (2) litera (b) din CVC nu sunt îndeplinite în speță, astfel încât drepturile de import în litigiu puteau fi înscrise ulterior în evidența contabilă. În consecință, și în această privință acțiunea ar fi neîntemeiată.

2. *Aprecierea Tribunalului*

303 În conformitate cu articolul 220 alineatul (2) litera (b) din CVC, trei condiții cumulative trebuie să fie reunite pentru ca autoritățile competente să poată să nu recurgă la înscrierea ulterioară în evidența contabilă a drepturilor de import. Mai întâi, trebuie ca drepturile să nu fi fost percepute ca urmare a unei erori a autorităților competente însele, apoi eroarea săvârșită de acestea să fie de o asemenea natură încât să nu poată fi detectată de către un contribuabil de bună-credință și, în sfârșit, ca acesta să fi respectat toate dispozițiile prevăzute de reglementarea în vigoare în ce privește declarația sa vamală (a se vedea, prin

analogie, hotărârea Curții din 12 iulie 1989, Binder, 161/88, Rec., p. 2415, punctele 15 și 16, hotărârea din 27 iunie 1991, Mecanarte, C-348/89, Rec., p. I-3277, punctul 12, hotărârea din 4 mai 1993, Weis, C-292/91, Rec., p. I-2219, punctul 14, hotărârea Faroe Seafood și alții, citată anterior, punctul 83, ordonanța Curții din 9 decembrie 1999, CPL Imperial 2 și Unifrigo/Comisia, C-299/98 P, Rec., p. I-8683, punctul 22, ordonanța Curții din 11 octombrie 2001, William Hinton & Sons, C-30/00, Rec., p. I-7511, punctele 68, 69, 71 și 72, hotărârea Tribunalului din 5 iunie 1996, Günzler Aluminium/Comisia, T-75/95, Rec., p. II-497, punctul 42).

304 De asemenea, trebuie arătat că, potrivit unei jurisprudențe constante, articolul 220 alineatul (2) litera (b) din CVC are ca obiectiv să protejeze încrederea legitimă a contribuabilului în privința temeiniciei ansamblului elementelor ce intervin în decizia de recuperare sau nu a drepturilor vamale. Totuși, încrederea legitimă a contribuabilului beneficiază de protecția conferită de această dispoziție doar dacă autoritățile competente însele au creat temeiul încrederii contribuabilului. Astfel, numai erorile imputabile unui comportament activ din partea autorităților competente și care nu au putut fi în mod rezonabil detectate de către contribuabil dau dreptul la nerecuperarea ulterioară a drepturilor vamale (hotărârea Mecanarte, citată anterior, punctele 19 și 23).

305 În speță, trebuie să se constate că, în partea în litigiu a deciziei atacate, Comisia a concluzionat că aceste condiții de aplicare a articolului 220 alineatul (2) litera (b) din CVC nu erau îndeplinite, cu motivarea că nu era detectabilă nicio eroare activă din partea autorităților competente (considerentele 25-27).

306 Din cele de mai sus rezultă că reclamanta nu a fost în măsură să demonstreze că un comportament activ din partea autorităților competente contribuise la întocmirea sau la acceptarea certificatelor în litigiu care s-au dovedit a fi false.

307 În consecință, prezentul motiv trebuie respins ca neîntemeiat.

308 Având în vedere cele de mai sus, acțiunea trebuie respinsă în integralitate.

Cu privire la măsurile de organizare a procedurii și la activitățile de cercetare judecătorească solicitate

309 Reclamanta solicită Tribunalului să dispună diferite activități de cercetare judecătorească în temeiul articolului 64 alineatul (4) și al articolului 65 din Regulamentul său de procedură.

A — Cu privire la prezentarea de documente cuprinse în dosarul administrativ

1. Argumentele părților

310 Reclamanta solicită Tribunalului să ceară Comisiei să prezinte toate documentele despre care consideră că nu au putut fi consultate în cadrul accesului la dosarul administrativ (a se vedea punctul 72 și următoarele de mai sus).

311 În vederea demonstrării lipsei de cooperare a autorităților turcești, a neîndeplinirii obligațiilor din partea acestora în aplicarea Acordului de asociere și a caracterului incomplet al investigațiilor efectuate de Comisie, aceasta solicită în special prezentarea rapoartelor de misiune UCLAF. În mod specific, reclamanta dorește să obțină raportul UCLAF din 23 decembrie 1998 sau dintr-o altă dată asupra naturii, conținutului și rezultatului investigațiilor efectuate în Turcia, cu precădere la biroul vamal din Mersin.

- 312 Comisia afirmă, în esență, că reclamanta a putut să consulte toate documentele pertinente și că, așadar, aceste cereri sunt lipsite de efect.

2. *Aprecierea Tribunalului*

- 313 În primul rând, de la punctul 99 de mai sus rezultă că reclamanta a avut acces la rapoartele de misiune UCLAF din 9 și 23 decembrie 1998 înainte ca decizia atacată să fi fost adoptată. În plus, trebuie arătat că aceste rapoarte au fost depuse de către Comisie în cadrul unei întrebări scrise puse de Tribunal. În aceste condiții, prezenta cerere este fără obiect și trebuie, în consecință, să fie respinsă.

B — *Cu privire la celelalte activități de cercetare judecătorească*

1. *Argumentele părților*

- 314 În primul rând, în vederea demonstrării obligației de transmitere a specimenelor de ștampile și semnături utilizate de către administrația vamală turcă, în special amprente și semnăturile biroului vamal din Mersin, și a faptului că aceste specimene au fost oficial trimise la Comisie de către autoritățile turcești și ulterior transmise autorităților statelor membre, reclamanta solicită Tribunalului să dispună față de Comisie și de administrația vamală italiană să le depună la dosar, alături de documentele ce atestă că aceste copii ale ștampilelor și ale semnăturilor autorizate au fost trimise către serviciile competente ale statelor membre.

- 315 În al doilea rând, pentru a demonstra că cele 32 de certificate A.TR.1 în litigiu nu constituie falsuri, reclamanta solicită Tribunalului să însărcineze un expert, ca, de exemplu, serviciul poliției vamale germane din Köln, să controleze autenticitatea originalelor cu ajutorul unei comparări cu amprente originale ale ștampilelor și ale semnăturilor pertinente.
- 316 În acest scop, reclamanta solicită, de asemenea, fie ca Tribunalul să dispună Comisiei să solicite această expertiză, fie să invite în mod direct autoritățile vamale din Ravenna să transmită expertului desemnat originalele celor 103 certificate A. TR.1 menționate în scrisoarea administrației italiene anexată cererii. De asemenea, mandatarul *ad litem* al reclamantei ar trebui să aibă posibilitatea de a consulta aceste certificate.
- 317 De asemenea, Tribunalul ar trebui să solicite guvernului turc, eventual prin intermediul Comisiei, trimiterea copiilor originale ale certificatelor în litigiu aflate în posesia sa, pentru a le compara cu originalele în cadrul regimului convenit de asistență administrativă.
- 318 În al treilea rând, în vederea demonstrării faptului că certificatele în litigiu constituie documente autentice și au fost înregistrate de biroul vamal din Mersin, reclamanta solicită Tribunalului să invite administrația centrală vamală turcă să desemneze un funcționar care ar trebui să aducă în cadrul ședinței modelele de ștampile și semnături utilizate de biroul vamal din Mersin în timpul perioadei în litigiu, precum și registrele acestuia și să furnizeze informații cu privire la lipsa autenticității sau a regularității certificatelor în litigiu.
- 319 Reclamanta invocă, în această privință, asistența reciprocă convenită între părțile contractante la Acordul de asociere. În mod specific, aceasta subliniază că, potrivit articolului 29 din Decizia nr. 1/95, coroborat cu anexa 7 și cu articolul 15 din Decizia nr. 1/96, autoritățile comunitare și cele turcești își acordă în mod reciproc asistență

pentru verificarea autenticității și a regularității certificatelor A.TR.1. În plus, articolul 12 din anexa 7 la Decizia nr. 1/96 ar prevedea că funcționarii autorității solicitate compar în calitate de experți sau martori în fața instanței celeilalte părți contractante și prezintă documente sau copii certificate ce pot fi necesare procedurii.

320 Comisia consideră că cererile reclamantei privind prezentarea certificatelor în litigiu și verificarea lor de către un expert trebuie să fie respinse, întrucât constatarea lipsei autenticității certificatelor este de competența unică a autorităților turcești.

321 În mod identic, cererea privind mărturia unui funcționar vamal turc ar trebui apreciată ca inadmisibilă, administrația vamală turcă confirmând deja, potrivit Comisiei, de mai multe ori declarațiile sale privind certificatele în litigiu.

322 În ce privește cererea de transmitere a elementelor provenind din registrele biroului vamal din Mersin, Comisia susține că și aceasta este inadmisibilă, deoarece este lipsită de efect, Comisia arătând că era posibil ca cele 32 de certificate autentice să fi existat și să fi servit ca model pentru falsificatori pentru a întocmi certificatele în litigiu.

2. Aprecierea Tribunalului

323 În privința măsurilor de cercetare judecătorească solicitate, din jurisprudența constantă a Curții rezultă că Tribunalul este competent să aprecieze utilitatea măsurilor de cercetare judecătorească în vederea soluționării litigiului (hotărârea Tribunalului din 16 mai 2001, Toditec/Comisia, T-68/99, Rec., p. II-1443, punctul 40).

324 În speță, după cum observă Comisia, trebuie arătat că autoritățile turcești au afirmat cu claritate că certificatele în litigiu fuseseră falsificate. Prin urmare, pe baza elementelor de la dosar și având în vedere obiecțiile invocate de către reclamantă, reiese că asemenea măsuri vizând demonstrarea faptului că certificatele în litigiu sunt documente autentice nu sunt nici pertinente și nici necesare pentru soluționarea prezentului litigiu. Așadar, nu trebuie să se recurgă la acestea. Prin urmare, cererile reclamantei privind prezentarea certificatelor în litigiu și verificarea lor de către un expert trebuie să fie respinse.

C — *Cu privire la propunerile de probă*

1. *Argumentele părților*

325 Reclamanta propune ca probă diferitele fapte invocate în cadrul ascultării martorului Thomas Nothelfer, salariat al societății Steinhäuser, responsabil pe perioada în discuție în mod special de cumpărarea de concentrate de sucuri de fructe din Turcia și care ar fi avut mai multe întâlniri cu autoritățile turcești în cadrul șederii sale în Turcia în cursul primelor cincisprezece zile din luna aprilie 1999. De asemenea, propune atestările profesorului Gerd Merke, care l-ar fi însoțit pe domnul Nothelfer în timpul călătoriei sale în Turcia.

326 Mai întâi, pentru a demonstra că certificatele în litigiu constituie documente autentice, reclamanta propune mărturia domnului Nothelfer potrivit căreia funcționarii vamali competenți din Mersin au recunoscut că ștampilele utilizate erau puțin vizibile și că, în ciuda solicitărilor lor, autoritatea centrală vamală turcă nu le furnizase altele noi timp de mai mult de un an.

327 Apoi, pentru a demonstra că certificatele în litigiu au fost înregistrate de biroul vamal din Mersin, reclamanta propune mărturia domnului Nothelfer care atestă faptul că acesta a văzut registrele în cauză. De asemenea, domnul Nothelfer ar putea să ateste că, în cadrul unei întâlniri cu funcționarul vamal competent din Mersin, a cerut să îi fie pusă la dispoziție o copie a paginilor registrului la care sunt menționate numerele celor 32 de certificate A.TR.1 pretins false, dar că, după ce a acceptat, funcționarul vamal nu i-a remis nicio copie.

328 În plus, pentru a demonstra că certificatele în litigiu constituie documente autentice, reclamantul propune mărturiile domnului Nothelfer și ale domnului Merke potrivit cărora, în cadrul unei întâlniri cu administrația centrală vamală turcă la Ankara, în aprilie 1999, domnul Nothelfer a arătat că, potrivit informațiilor sale, toate certificatele A.TR.1 (incorecte sau false) fuseseră vizate și înregistrate de către administrația vămilor. Reprezentantul autorității vamale centrale din Ankara i-ar fi răspuns că fusese dispusă o investigație penală pentru verificarea documentelor.

329 Pe de altă parte, pentru a demonstra că autoritățile turcești nu ar înțelege conținutul și importanța regulilor referitoare la regimul preferențial și la originea mărfurilor, reclamanta propune mărturia domnului Nothelfer și a domnului Merke cu privire la întâlnirea avută cu domnul Dogran, din biroul afacerilor economice al prim-ministrului turc. Această mărturie ar servi, de asemenea, pentru a demonstra că UCLAF a informat tardiv autoritățile turcești asupra importanței regulilor preferențiale și a obligației de a le respecta.

330 În sfârșit, pentru a demonstra că obligația de avertizare a importatorilor a fost încălcată de către Comisie, reclamanta propune ca probă o „informare a Comisiei Europene și [o] informare a Parlamentului European”, care s-ar referi la unele nereguli privind certificatele de origine în Turcia pentru diferite produse.

331 Comisia consideră că propunerile de probă referitoare la registrele ținute de biroul vamal din Mersin sunt lipsite de relevanță. În primul rând, textele relevante ale Acordului de asociere nu ar prevedea ținerea unor asemenea registre. În al doilea rând, Comisia arată că autoritățile vamale turcești au putut elibera cele 32 de certificate A.TR.1 pentru alte loturi decât livrările în litigiu în speță.

332 În ce privește discuțiile reprezentanților reclamantei cu autoritățile turcești, Comisia consideră că ele întăresc credibilitatea concluziilor transmise de acestea și sunt, așadar, lipsite de relevanță. În plus, Comisia consideră că atestarea domnului Nothelfer potrivit căreia unii membri ai echipei prim-ministrului nu cunoșteau reglementarea în materie de origine și tarife preferențiale este lipsită de relevanță, esențial fiind ca serviciile vamale să cunoască aceste reguli.

2. Aprecierea Tribunalului

333 În ce privește propunerile de probă formulate de către reclamantă, este suficient să se arate că, având în vedere cele de mai sus (a se vedea în special punctele 150 și următoarele, 161 și următoarele, 216 și 276 de mai sus), toate acestea sunt lipsite de relevanță. Așadar, nu este necesar să fie admise.

Cu privire la cheltuielile de judecată

334 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor pârâtei.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a cincea)

declară și hotărăște:

- 1) Respinge acțiunea.**
- 2) Obligă reclamanta la plata cheltuielilor de judecată.**

Vilaras

Martins Ribeiro

Jürimäe

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 6 februarie 2007.

Grefier

Președinte

E. Coulon

M. Vilaras

Cuprins

Cadrul juridic	II - 294
A — Reglementarea privind regimul preferențial	II - 294
1. Reglementarea în vigoare pe durata fazei tranzitorii	II - 296
2. Reglementarea în vigoare pe durata fazei definitive	II - 299
B — Reglementarea vamală	II - 301
1. Reglementarea privind remiterea drepturilor vamale	II - 301
2. Reglementarea privind regulile de origine	II - 304
C — Reglementarea privind confidențialitatea anumitor documente	II - 306
Situația de fapt	II - 309
A — Importurile în litigiu	II - 309
B — Procedura penală și administrativă în fața autorităților italiene și comunitare .	II - 312
C — Certificatul D 437214	II - 314
Procedura și concluziile părților	II - 315
În drept	II - 316
A — Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului la apărare	II - 317
1. Argumentele părților	II - 317
2. Aprecierea Tribunalului	II - 321
B — Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 239 din CVC.	II - 326
1. Cu privire la certificatul de circulație A.TR.1 D 437214	II - 326
a) Argumentele părților	II - 326
b) Aprecierea Tribunalului	II - 331

2. Cu privire la neindeplinirea obligațiilor de către autoritățile turcești	II - 335
a) Cu privire la speciemenele de ștampile și semnături	II - 335
Argumentele părților	II - 335
Aprecierea Tribunalului	II - 339
— Observații preliminare	II - 339
— Cu privire la fond	II - 339
b) Cu privire la înregistrarea certificatelor de către autoritățile turcești ..	II - 340
Argumentele părților	II - 340
Aprecierea Tribunalului	II - 343
c) Cu privire la participarea autorităților vamale turcești	II - 344
Argumentele părților	II - 344
Aprecierea Tribunalului	II - 344
d) Cu privire la încălcarea regulilor în materia asistenței administrative ..	II - 345
Argumentele părților	II - 345
Aprecierea Tribunalului	II - 352
e) Cu privire la indicii adiționali	II - 357
Argumentele reclamantei	II - 357
Aprecierea Tribunalului	II - 360
3. Cu privire la neindeplinirea obligațiilor imputabilă Comisiei Europene ...	II - 361
a) Cu privire la absența controlului regimului preferențial în conformitate cu regulile stabilite	II - 362
Argumentele părților	II - 362
Aprecierea Tribunalului	II - 366
b) Cu privire la netransmiterea speciemenelor de ștampile și semnături ...	II - 369
Argumentele părților	II - 369
Aprecierea Tribunalului	II - 370
	II - 397

c) Cu privire la încălcarea obligației de avertizare a importatorilor în timp util	II - 373
Argumentele părților	II - 373
Aprecierea Tribunalului	II - 376
d) Cu privire la aprecierea incorectă a faptelor în cadrul investigațiilor în Turcia	II - 380
Argumentele părților	II - 380
Aprecierea Tribunalului	II - 380
4. Cu privire la lipsa neglijenței evidente a reclamantei și la aprecierea riscurilor	II - 381
a) Argumentele părților	II - 381
b) Aprecierea Tribunalului	II - 384
C — Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 220 alineatul (2) litera (b) din CVC	II - 385
1. Argumentele părților	II - 385
2. Aprecierea Tribunalului	II - 386
Cu privire la măsurile de organizare a procedurii și la activitățile de cercetare judecătorească solicitate	II - 388
A — Cu privire la prezentarea de documente cuprinse în dosarul administrativ	II - 388
1. Argumentele părților	II - 388
2. Aprecierea Tribunalului	II - 389
B — Cu privire la celelalte activități de cercetare judecătorească	II - 389
1. Argumentele părților	II - 389
2. Aprecierea Tribunalului	II - 391
C — Cu privire la propunerile de probă	II - 392
1. Argumentele părților	II - 392
2. Aprecierea Tribunalului	II - 394
Cu privire la cheltuielile de judecată	II - 394